



МЕТА

ЧАСОПІС ЛЬВІВСЬКОЇ АРХІЄПАРХІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ГРЕКО-КАТОЛИЦЬКОЇ ЦЕРКВИ

• ТРАВЕНЬ • 2010 РОКУ БОЖОГО • ЧИСЛО • 5/64 •

**ПАРЕ дома-
гається ле-
галізації од-
ностатевих
шлюбів у
всіх країнах
Європи,
українські
Церкви –
проти!**



Найближчим часом Парламентська Асамблея Ради Європи розгляне доопрацьований проект резолюції та рекомендації, присвячений питанням дискримінації за ознакою сексуальної орієнтації та ґендерної ідентичності, – повідомляє Інститут релігійної свободи.

Серед іншого цей документ звертає увагу на роль висловлювань релігійних, громадських та політичних діячів у формуванні суспільної думки по відношенню до представників ЛГБТ-спільноти.

Оприлюднений текст проекту резолюції (документ №12185), як і у попередній редакції, містить заклик Парламентської Асамблеї до держав – членів Ради Європи гарантувати юридичне визнання одностатевих партнерств.

Зокрема, ПАРЄ пропонує надати лесбійкам, геям, бісексуалам і трансгендерним особам (ЛГБТ) ті ж самі права і обов'язки, що мають різностатеві пари, а також надати їм статус «найближчих родичів», тобто подружжя. При цьому документ закликає забезпечити можливість одностатевим парам бути батьками для дітей один одного, а також не дискримінувати нікого за сексуальною орієнтацією під час усиновлення нерідних дітей.

Говорячи про вплив, який у разі ухвалення резолюція може мати на Україну та інші країни Європи, слід згадати про наявну рекомендацію державам визнавати зазначені права для ЛГБТ-осіб, які вже впроваджені в інших країнах – членах Ради Європи. Резолюція також закликає ухвалити та застосувати анти-дискримінаційне законодавство у цій сфері з відповідними санкціями за його порушення. Серед іншого ПАРЄ заявляє про проблеми приниження на ґрунті гомофобії та трансфобії в учбових закладах.

Членам Ради Європи буде запропоновано впроваджувати програми, що сприяють терпимості, повазі і розумінню по відношенню до ЛГБТ-осіб, особливо для посадових осіб, судової влади, правоохоронних органів та збройних сил, так само і для шкіл, ЗМІ, медичної та спортивної сфер діяльності.

Поряд з цим резолюція передбачає, що країни – члени Ради Європи можуть передбачити винятки у реалізації цих вимог для релігійних організацій, які здійснюють релігійну діяльність, за умови дотримання при цьому Європейської Конвенції з прав

людини в інтерпретації Європейського Суду з прав людини.

Примітно, що до проекту резолюції ПАРЄ увійшли тези відносно ставлення до позиції лідерів Церков і громадських діячів, які виступають проти легалізації одностатевих партнерств як негативного явища для суспільства та сімейних цінностей. «Розпалювання ненависті у заявах деяких політичних, релігійних та інших громадських діячів, та розпалювання ненависті в засобах масової інформації та Інтернеті також викликає особливу стурбованість», – зауважується у проекті.

Проте у Декларації Всеукраїнської Ради Церков і релігійних організацій насамперед зазначено: «Віруючі не мають ненависті або упередженого ставлення до осіб, які мають гомосексуальні схильності, але релігійні люди не можуть миритися з гомосексуалізмом, іншими аморальними діями та їхньою пропагандою, як явищами духовного й суспільного життя».

Слід нагадати, що глави багатьох Церков і релігійних об'єднань України, Росії та інших країн Європи виступили категорично проти ініціативи з легалізації та надання широким прав одностатевим партнерствам, а особливо у сфері усиновлення дітей. Духовні лідери заявили про порушення високих моральних цінностей, спотворення задуму Творця, негативного впливу на світогляд дітей та небезпеки для продовження людського роду, що містять у собі згадані пропозиції Парламентської Асамблеї.

У зв'язку з цим Всеукраїнська Рада Церков і релігійних організацій та окремі глави українських Церков звернулись до Постійної делегації в ПАРЄ від України з проханням виступити проти запропонованих документів. Також Католицька Церква та Російська Православна Церква закликали членів ПАРЄ утриматись від ухвалення будь-якого рішення по цьому питанню.

Друга у цьому році сесія ПАРЄ відбудеться у Страсбурзі з 26 по 30 квітня за участі делегацій від національних парламентів країн – членів Ради Європи. До складу постійної делегації від України входять 12 народних депутатів України.

За попередніми повідомленнями, планується, що на черговій сесії ПАРЄ перед європейськими парламентарями виступить Президент Віктор Янукович.

**Сьогодні
у часописі "МЕТА":**

2–3 стор.
Владика Ігор освятив храм Благовіщення Пресвятої Богородиці
Призначено єпископа-коад'ютора Самбірсько-Дрогобицької єпархії УГКЦ
Греко-католики Євпаторії, Чорноморська та Севастополя святкують Великдень

4–5 стор.
Український єпископ призначений Апостольським адміністратором в Аргентині
Комуністична таємна поліція проти Кароля Войтили
Патріарх Кирил і його подвійні стандарти

6–7 стор.
Традиційне християнство і нетрадиційна сексуальна орієнтація

8–9 стор.
Клуб знайомств. Щоб серця єдналися в любові
Відкритий лист до серійних вбивць – лікарів, які роблять аборти

10–12 стор.
Що це зґришення?
Заповідь, яку ми перестали розуміти
Передмістя Зимна Вода в часи підпілля

БЛАЖЕННИШИЙ ЛЮБОМИР ПРИВІТАВ «ОБНОВУ» З 80-РІЧЧЯМ

З архиєрейським благословенням та побажаннями многих Божих благодатей у здійсненні своїх ідеалів звернувся Глава УГКЦ до учасників святкування 80-ліття академічного товариства «Обнова». Привітання Блаженнішого Любомира зачитали на ювілейних урочистостях, що відбувалися у Львові.

На думку Блаженнішого Любомира, «святкування 80-літнього ювілею, з однієї сторони, – пригадка про цілий ряд душею та тілом відданих во благо своєї Церкви і свого народу постатей, завдяки заслугам яких ви можете зібратися; а з другої сторони – це повинна бути справжня обнова совершенного наміру бути живим, дійсним, не тільки по імені, членом християнської еліти, і тим будувати гідну людину майбутності своєї Церкви, свого народу і своєї держави».

Товариство українських студентів-католиків «Обнова» було засноване у Львові 1930 року з ініціативи Митрополита Андрея та майбутнього Патріарха Йосифа (Сліпого). Першим духовником товариства був професор філософії та теології Львівської богословської академії блаженний о. Микола Конрад. Гаслом товариства є «Оновити все у Христі». З початком Другої світової війни товариство припинило свою діяльність у Львові, але продовжило функціонувати в еміграції. З 1947 року товариство діє у Німеччині, Бельгії, Британії та в Північній Америці. 2 квітня 1992 року товариство «Обнова» відновило свою діяльність в Україні і на цей час діє в п'яти містах України як Федерація студентської та академічної Обнов.

Департамент інформації УГКЦ

У КИЄВІ ВІДБУВСЯ АРХИСПАРХІАЛЬНИЙ З'ЇЗД СПІЛЬНОТ «МАТЕРІ В МОЛИТВІ»

У неділю Мироносиць у Києві, у храмі св. Василя Великого (вул. Вознесенський узвіз, 7) відбувся Архiepархiальний з'їзд спiльних «Матерi в молитвi». У частi у з'їзді взяли 120 представниць із 13 молитовних спiльних Київської архiepархiї: з Києва (чотири спiльноти), Вінниці, Вишгорода, Фастова, Білої Церкви, Житомира, Броварів, Ірпеня, Черкас, с. Гурiвщини (Київщина). Гостями архiepархiального з'їзду були представниці руху «Матерi в молитвi» з м. Дрогобич та с. Підгородці (Львівська обл.), а також із с. Кути (Івано-Франківська обл.).

Розпочався з'їзд Архиєрейською Божественною Літургією, яку відслужив владика Богдан (Дзюрах), керівник Патріаршої адміністрації УГКЦ.

Після архиєрейського благословення національний координатор руху «Матері в молитві» Віра Чмелик провела молитовну зустріч та засідання. Також було обрано нового координатора Руху «Матері в молитві» в Київській архiepархiї – Ірину Аванесову.

Під час засідання учасниці ділилися молитовним досвідом своїх спiльних, наголошуючи на важливості (після літургійних відправ та молитовних зустрічей) приватної молитви матері спiльно зі своїми дітьми, чоловіком, рідними, знайомими.

З'їзд завершила яскрава концертна програма, яку підготували діти та молодь київської парафії святого Миколи Доброго (Поділ).

Прес-служба Київської архiepархiї

У ЛЬВОВІ ЕКСПОНУЮТЬ ВИШИВАНІ ІКОНИ ОТЦЯ ДМИТРА БЛАЖЕЙОВСЬКОГО

15 квітня священик з Італії (УГКЦ) Дмитро Блажейовський презентував у Музеї вишиваних ікон у Львові нову колекцію своїх творів.

Сторічний отець Дмитро й досі вишиває ікони. Велику їх кількість уже представлено на виставці в Музеї вишиваних ікон (м. Львів, проспект Чорновола, 2а). Вишивані ікони священика можна також побачити у Франції, Італії, Ватикані, Бразилії, Німеччині та інших країнах. Вишиває він із шістдесяти років. У доробку о. Блажейовського – 350 вишитих ікон та хоругв, де вишивальник використав 300 візерунків української релігійної вишивки.

Сам отець Дмитро Блажейовський – з Італії, певний час мешкав у США. Він – автор 25 наукових праць з історії Церкви та Української держави.

У ПАРАФІЇ СВЯТОГО АРХИСТРАТИГА МИХАЙЛА М. ЗАПОРІЖЖЯ ВІДБУЛОСЯ УРОЧИСТЕ СВЯТЕ ПРИЧАСТЯ

11 квітня, на Топину неділю, в місті Запоріжжя на парафії святого Архистратига Михайла відбулося урочисте святе Причастя. Напередодні ввечері п'ятеро дівчаток і три хлопчики у віці від 7 до 12 років вперше відбули святу Сповідь.

«Перша сповідь – наче перший іспит. Саме так здавалося, коли маленькі «дорослі» діти зі шпартгалками в тремтячих рученятах і дуже серйозними очима йшли до своєї першої в житті Тайни Покаяння. Маючи підтримку як рідних батьків, так і хресних, відчувачи їхні молитви, вони впевнено робили свій перший свідомий християнський крок. А шлях починався з катехетичної підготовки, яка тривала впродовж цілого року і яку провадили сестра Емануїла, ЧСВВ, та Анна Романів», – відзначив о. Андрій Бухвак.

Недільна Божественна Літургія, яку очолював о. Андрій Бухвак, а співслужив о. Мирослав Романів, стала дуже знаковою. «Ця подія викликала у всіх бурхливі емоції щастя, радості, певного піднесення і бажання йти з Воскреслим Ісусом правдивою дорогою в повній довірі», – сказав о. Андрій.

Після закінчення Літургії дітей з важливою подією в їхньому житті вітала молодь міста Запоріжжя.

Владика Ігор освятив храм Благовіщення Пресвятої Богородиці

У день свята Благовіщення Пресвятої Богородиці Високопреосвященний владика Ігор (Возьняк), Архiepископ Львівський, освятив храм Благовіщення Пресвятої Богородиці (Львів, вул. Пасічна, 83). Чин посвячення храму відбувався відповідно до літургійних приписів: спочатку владика освятив престіл, обмивши його водою та вином; відтак жертвник омил рожевою водою та помазали миром. У престіл також були вкладені мощі священномученика Йосафата Кунцевича, які залили спеціально для цього приготуваною воскомастикою.

Звертаючися з цієї нагоди до присутніх, архиєрей, зокрема, сказав: «Я вдячний спочилому в Господі отце-

ві Володимиру Піговському та світлої пам'яті отцеві Степану Гриньківу, котрі заснували по черзі каплиці, служили у ній й вірили, що дім Господній буде гарний. Дякую отцеві Петрові Раку, настоятелю цієї церкви, отцеві І.Маковському і отцеві Михайлу за їхні старання у побудові та оздобленні святині. Закликаю вас, дорогі священики, гідно виконувати служіння Богів, щоб було вам на освячення й спасіння, і ніколи – для вашого оскарження».

Розповідаючи про побудову храму Благовіщення Пресвятої Богородиці, о. Петро Рак щиро радіє з того, що в церкві є пречудовий іконостас. Його створенням займалася мистецька

група під керівництвом Олега Рішняка. Всі роботи виконані у стилі українського бароко за копією відомого Богородчанського іконостасу, який створив у XVII столітті єромонах Йов Кондзелевич. «Маємо церкву, в ній – престіл, іконостас, гарну спільноту. При церкві діють християнські згуродження, осередки. Тепер, після освячення і благословення Владика, маю надію, що служіння наше наповниться ще більшою радістю і миром», – розповів для прес-служби Львівської Архiepархiї о. Петро Рак.

Зоряна ГРАБИК,
прес-секретар Львівської Архiepархiї УГКЦ

Владика Ігор відвідав міську клінічну лікарню

16 квітня Архiepископ Львівський Ігор (Возьняк) відслужив молебень до Пресвятої Богородиці у каплиці міської клінічної лікарні швидкої допомоги м. Львова.

Звертаючися до пацієнтів та медичного персоналу лікарні, владика Ігор наголосив, що єдиним бажанням хворої людини є здоров'я, а тому необхідно берегти цей дорогий дар і не нехтувати життям. Проте, зауважив владика, потрібно пам'ятати і про другу сторону медалі, а саме – що хвороба тіла дуже часто є наслідком хвороби душі. Гріх паралізує людину і тоді навіть медикаменти не приносять бажаного результату. Яскравим цьому прикладом – оздоровлення евангельського паралітика.



Архиєрей закликав мед-

персонал лікарні сумлінно виконувати свої обов'язки, не очікувати винагороди від пацієнтів, але допомагати

усім, без огляду на їхнє соціальне становище. Цю думку підтримав і головний лікар лікарні Мiron Борисевич, який бачить у своїх співпрацівниках приклад доброго самарянина, осіб, які у своєму служінні мають наслідувати безсребреників.

Оглядаючи лікарню, владика Ігор побував у декількох її відділеннях, зокрема, у нейрохірургічному. У цьому відділенні, яке розраховане на 30 ліжок, перебувають важко хворі з черепно-мозковими травмами і травмами спинного мозку.

о. Павло ДРОЗДЯК,
прес-секретар Львівської Архiepархiї

50-літній ювілей Провінційної настоятельки



15 квітня Провінційна настоятелька Згуродження сестер-місіонерок Найсвятішого Ізбавителя Марґрет Обердер відзначила свій 50-літній ювілей. Святкування роз-

почалося Божественною Літургією, яку відслужив Високопреосвященний владика Ігор (Возьняк), Архiepископ Львівський. З архиєреєм співслужили отці Чину Найсвятішого Ізбавителя.

«Дякуємо Вам за відвагу, простоту, любов до сестер та нашого народу», – сказав, серед іншого, Високопреосвященний владика у своєму зверненні до ювілярки. – Дякуємо Вам за те, Високопреподобна сестро, що Ви приймаєте обов'язки й несете певний тягар відповідальності за усіх сестер Греко-Католицької Церкви в Україні».

З нагоди цієї пам'ятної для монахині дати Блаженніший Любомир Гузар нагородив с. Марґрет Обердер грамотою з подякою за жертвну працю над розвитком східної вітки Згуродження сестер-місіонерок Найсвятішого Ізбавителя та достойний провід Ради вищих настоятельок жіночих згуроджень УГКЦ в Україні.

Спільнота сестер-редемптористок також в особливий спосіб дякує Богів за дар її життя та служіння.

Інформацію надала Мар'яна ЯРТИМ

30-й ювілей єрейських свячень о. Тараса Савчинського



18 квітня владика Ігор (Возьняк), Архiepископ Львівський, відвідав парафію Введення в храм Пресвятої Богородиці, що у с. Муроване Пустомитівського району. Саме в цей день парох храму о. Тарас Савчинський відзначив 30-літній ювілей своїх єрейських свячень.

З цієї нагоди владика Ігор відзначив, що служіння о. Тараса для Львівської Архiepархiї і Церкви загалом є надзвичайно ревним. Доречно пригадати, серед іншого, і зусилля отця з приготування та проведення у 2001 році III-го Архiepархiального собору Львівської Архiepархiї УГКЦ «Ісус Христос – джерело відродження українського народу».

Архиєрей подякував також о. Та-

расу за послух, який він проявляв по відношенню до свого єпископа, а тим самим – Богів і Церкви. «Заорюскиби свого духовного життя рівномірним поступом вперед через надзвичайну вдячність Богів, – побажав владика Ігор. – Змалював своє життя світлими фарбами любові до Бога та ближнього! Служи і трудися, здобуваючи любов».

Отець-ювіляр сповняє свої душпастирські обов'язки пароха храму Введення в храм Пресвятої Богородиці у с. Мурованому від 1987 року.

о. Павло ДРОЗДЯК,
прес-секретар Львівської Архiepархiї

Призначено єпископа-коад'ютора Самбірсько-Дрогобицької єпархії УГКЦ



21 квітня Блаженніший Любомир (Гузар), Глава Української Греко-Католицької Церкви, отримавши згоду Синоду єпископів нашої Церкви, що відбувався у Львові-Брюховичах від 29 листопада до 5 грудня 2009 року, та повідомивши Апостольську Столицю, згідно з приписами 85 канону § 2 і § 4 Кодексу Канонів Східних Церков, підніс Преосвященного владика Ярослава (Приріза), титулярного єпископа Ауції, єпископа-помічника Самбірсько-Дрогобицької єпархії УГКЦ, до гідності єпископа-коад'ютора цієї єпархії.

Самбірсько-Дрогобицьку єпархію УГКЦ від часу її створення у 1993 році і до сьогодні очолює владика Юліан (Вороновський), якому у травні цього року виповниться 74 роки. Від 2 березня 2006 року йому допомагає владика Ярослав (Приріз), єпископська хіротонія якого відбулася 29 квітня 2006 року у Дрогобичі, в Катедральному соборі Пресвятої Трійці Самбірсько-Дрогобицької єпархії. Головним святителем був Блаженніший Любомир, а співсвятителями – владика Юліан (Вороновський) та владика Михаїл (Сабрига). Згідно з приписами канонічного права, єпископ-коад'ютор силою самого права перебирає єпископський осідок, який з будь-яких причин стає вакантним.

Департамент інформації УГКЦ

Владика Богдан (Дзюрах): «Ми не отримали жодної позитивної відповіді щодо надання нової ділянки для спорудження храму у Києві»

У Києві спостерігається стале зростання кількості молільників у храмах Української Греко-Католицької Церкви. Про це повідомив Секретар Синоду єпископів УГКЦ владика Богдан (Дзюрах) в інтерв'ю інтернет-виданню «Релігія в Україні».

Владика Богдан висловив жаль, що духовні потреби багатьох вірних, які проживають у столиці, не можуть бути задоволені. Для того, щоб добратися з певного кутка Києва до однієї з чотирьох парафій Церкви для участі у богослужіннях прихожани витрачають годину-півтори.

За словами владика Богдана, два роки тому Церква

знову подала прохання до Київської мерії про виділення кількох земельних ділянок, щоб збудувати на них невеличкі храми-каплиці, однак поки що жодних позитивних результатів не отримала.

«Ми не хочемо жодних привілеїв від влади. Прагнемо лише того, що нам гарантовано українськими законами: щоб наші вірні мали власні храми для задоволення своїх духовних потреб та отримання духовної опіки з боку своїх душпастирів, – наголосив владика Богдан. – Сподіваємося, що влада врешті дослухається до потреб тих, кому вона покликана служити».

Євпаторія та Чорноморськ вітають воскреслого Христа

Для усіх християн свято Христового Воскресіння – бажане і радісне, і недаремно величаємо його як «Празник Празник і Торжество із Торжеств». Для Євпаторійської греко-католицької громади цього року Великодню передували великопосні реколекції, які проводили семінаристи із Дрогобича Ростислав Приріз та Андрій Мельничук. Клирики зуміли своїми змістовними проповідями достукатися до кожного серця, адже практично кожен наш парафіянин храму приступив до святої Тайни Сповіді і запричашався. Тому про важливість таких духовних чужань говорити не потрібно.

Пасхальне Богослужіння наш отець-парох Богдан Костецький розпочав ще в суботу ввечері в смт. Чорноморське (це в 70 км від Євпаторії). Як євпаторійська, так і чорноморська громада – духовні дітища саме цього невтомого священика, адже до його прибуття до Євпаторії греко-католицьких громад тут просто не існувало. А завдяки щирим молитвам, мудрості та дипломатичному хисту отець Богдан зумів завоювати неабиякий автори-

тет не тільки у парафіян, але й у місцевої влади.

У неділю вранці, як лиш починало світати, тихим співом «Воскресіння Твоє, Христе Спасе» розпочався Хресний хід в Євпаторії. Настоятель та миряни тричі обходять навколо храму. Аж ось замовкає спів, і у повній тиші парох виголошує: «Слава Святій, Єдиносущній, Животворящій і Нероздільній Трійці завжди, нині і повсякчас і на віки віків!» Після цього священик першим затягує «Христос Воскрес». Цей піснеспів повторює хор, і за якусь мить процесія, співаючи, заходить до каплиці, де продовжується пасхальне богослужіння.

Наповнений світлом та радістю храм не вміщав усіх бажаючих. Віруючі молилися і в храмі, і на церковному подвір'ї. Щоразу на громогласне «Христос воскрес!» декілька десятків людей відповідають: «Воистину воскрес!», – чим стверджують свою віру в перемогу добра над злом, чесноти – над гріхом.

У Хресному ході, пасхальній Утрени та Божественній Літургії взяли участь

багато нових молільників. На Службі Божій святе Євангеліє читалося трьома мовами: грецькою, латинською та українською. Тишили своїм співом парафіяни та семінаристи Дрогобицької духовної семінарії.

Після Божественної Літургії настоятель протоієрей Богдан освятив Артос та пасхальні кошики парафіян. Після цього всі поспішили додому – надто вже смачно пахли наші пасочки...

Цього ж дня по обіді було відслужено Пасхальну вечірню. У своєму слові священик зауважив, що колись ми боролися з атеїзмом, а нині нам необхідно боротися з людською байдужістю. «Прошу Тебе, Ісусе Воскреслий, Ісусе, який є Любов'ю і Життям, переміни нашу байдужість в гарячу любов до Тебе!» – він просив у Спасителя. Відтак усі прихожани приступили до мирування, а священик «христосався» з кожним із нас.

Свята закінчились, і нас очікують нові випробовування та спокуси. Воскреслий Ісусе, спаси і сохрани нас!

Іван ФУТРАК, м. Євпаторія, АР Крим.

Світле Христове Воскресіння у Севастополі



На фото: о. Микола КВИЧ служить Великодню Божественну Літургію просто неба, на місці, де розпочато будівництво майбутнього храму Успіння Пресвятої Богородиці Одесько-Кримського єкзархату УГКЦ.

З кожним роком греко-католицька громада Севастополя зростає і маленька церковця, яка розташована на

5-му кілометрі Балаклавського шосе, під час Богослужіння вже не в стані вмістити такої кількості вірних.

Херсонес-Корсунь-Севастополь – колиска Християнства в Україні-Русі. Спів «Воскресіння Твоє, Христе Спасе...» викликає тут особливі почуття сопричастя та натхнення в душі і радості в серці, адже на цій свя-

тій землі перші християни, починаючи від I століття, слухали цього радісного співу і проповідей апостола Андрія Первозванного, святого Климента I, Папи Римського, святого Мартина I Сповідника, Папи Римського, святих братів Кирила і Методія. Тут ці подвиги відбували каторгу, молилися у катакомбних храмах і тут вони були люто гонимі владою.

У теперішньому Севастополі, молячися з отцем Миколою і громадою вірних, ніби відчуваєш себе у машині часу, поверненим через століття і роки у добу тоталітарного переслідування Церкви: спочатку – за імператорів Трояна та Діоклетіана, потім – Сталіна. Церква, проте, не скорена і непохитна, хоча знову зазнає різних утисків з боку місцевої влади, звинувачень у прозелітизмі, зазіханні на «канонічну територію». І це не дивно, адже місцева влада перебуває тут під постійним впливом і тиском РПЦ МП.

В'ячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ, «Мета».

СТУДЕНТИ СЕМІНАРІЇ ВЗЯЛИ УЧАСТЬ У НАУКОВО-ПРАКТИЧНОМУ СЕМІНАРІ

Впродовж 16-18 квітня в Брюховичах під Львовом тривав науково-практичний семінар під назвою «Соціотерапевтичні табори. Методика праці з дітьми, в сім'ях котрих є залежні від алкоголю особи». Ініціаторами проведення семінару були Патріарша катехитична комісія УГКЦ та Катехитично-педагогічний інститут УКУ. На запрошення організаторів семінар провела мгр. Малгожата Рибакка з Польщі – психолог, аніматор PSPiA KLANZA, яка має великий досвід у проведенні подібних заходів у Польщі.

Впродовж занять учасники семінару мали нагоду дізнатися більше про специфіку праці з дітьми алкоголиків, психологію їхньої поведінки, збагатитися практичними порадами щодо безпосереднього спілкування та взаємодії із такими дітьми, навчитися організувати життя у соціотерапевтичному таборі.

Учасниками семінару були, серед інших, студент V-го курсу семінарії бр. Миколай Добруцький та студент III-го курсу бр. Тарас Остафій.

Варто зазначити, що подібний науково-практичний семінар відбувається уже втретє та планується подальша співпраця між Патріаршою катехитичною комісією УГКЦ та п. Малгожатою Рибаккою.

Медіа-центр Львівської духовної семінарії Святого Духа

ОСВЯЧЕННЯ ПРЕСТОЛУ У ПАРАФІЇ ПРЕОБРАЖЕННЯ ГОСПОДНЬОГО В МАРІУПОЛІ

18 квітня у місті Маріуполі відбулося освячення престолу, двох намісних ікон – Христа-Спасителя і Пресвятої Богородиці, а також двох фелонів. Усі ці речі для місцевої церковної громади пожертвували та особисто привезли на нову парафію о. Петро Криницький та о. Михайло з с. Тячів, що на Закарпатті.

Довший час вірні парафії Преображення Господнього не мали місця для постійного служіння. Наразі вже придбано будинок, де посвячено каплицю. Парохом для парафії призначений ієромонах Іван Сикало, ЧНІ (редемпторист).

Святкову Архиєрейську Літургію очолив владика Степан (Меньок), єкзарх Донецько-Харківський. Присутніми були понад 40 вірних та вісім священиків.

Прихожани парафії Преображення Господнього, для яких ця подія стала справжнім святом, щиро дякували всім жертводавцям. Наприкінці усіх присутніх запросили до святкового столу на фуршет. «Ми надіємося, що парафія буде надалі збільшуватись, але це вже залежить як від праці священика, так і від доброї волі людей, які мають тепер місце для своєї духовної віднови», – відзначив владика Степан (Меньок).

Прес-служба Донецько-Харківського єкзархату

ОСВЯТИЛИ ХРЕСТ І СИМВОЛІЧНИЙ КАМІНЬ ПІД БУДОВУ КАПЛИЧКИ

Днями відбулося урочисте освячення хреста і символічного першого каменя під будову каплички у Самбірській виховній колонії. Очолив богослужіння владика Юліан (Вороновський), єпарх Самбірсько-Дрогобицький УГКЦ. На церемонії була присутня помічник архієпископа Августина з питань тюремного служіння пані Оксана Костенко.

Самбірську тюрму збудували австрійці ще в 1905 році і, як люди практичні, спорудили з максимальною вигодою для здійснення акту правосуддя. В'язницю розмістили біля самісного будинку суду (нині – педуніверситет) і з'єднали з ним підземним переходом, аби засуджених до позбавлення волі було зручно доправляти просто до камер. В самій тюрмі враховувалися мінімальні потреби людини, в тому числі й духовні, а тому на її подвір'ї стояла колись і невелика капличка.

Департамент інформації УГКЦ

ДЕЛЕГАЦІЯ УГКЦ ВІДДАЛА ШАНУ ЗАГИБЛИМ ПІД СМОЛЕНСЬКОМ

ПОЛЬСЬКИМ ВІЙСЬКОВИМ КАПЕЛАНАМ

19 квітня делегація УГКЦ, до якої входили владика Михаїл (Колтун), керівник Відділу Патріаршої курії УГКЦ у справах душпастирства силових структур України, та о. Любомир Яворський, заступник керівника цього Відділу, взяла участь в урочистій заупокійній молитві за очільниками Капеланської служби Республіки Польща, які загинули в авіакатастрофі під Смоленськом. Від УГКЦ участь у спільній молитві також взяли владика Володимир (Юшак), єпископ Вроцлавсько-Гданський, та греко-католицькі військові капелани, які у Військовому ординаріаті Польщі становлять окремий деканат.

У своєму слові владика Михаїл (Колтун), зокрема, сказав: «У капеланській роботі в УГКЦ ми співпрацюємо з Польовим ординаріатом Польщі, і це відчуття солідарності у зв'язку з великою трагедією додало нам внутрішнього духовного спілкування, солідарності і співчуття, які згуртували не тільки структури військові, а й усіх вірних».

Крім того, владика Михаїл долучився до молитви, яка того самого дня відбулася у православному Катедральному соборі Варшави за упокій православного військового ординарія владика Мірона (Ходаковського). Делегація УГКЦ висловила свої співчуття з приводу великої втрати Генеральному вікарію РКЦ, канцлеру Військової курії РКЦ та усьому військовому духовенству Польщі.

ГОЛОВНИЙ ЕКЗОРЦИСТ ВАТИКАНУ СТВЕРДЖУЄ, ЩО ЗА НАПАДКАМИ ЗМІ НА ПАПУ РИМСЬКОГО СТОІТЬ ДІЯВОЛ

Відомий італійський священник-екзорцист Габріеле Аморт пов'язує недавні нападки ЗМІ на Папу Римського Бенедикта XVI (особливо публікації в «Нью-Йорк Таймс») з підступами диявола, повідомляє СНА. 85-літній екзорцист не сумнівається в тому, що за спробами звинуватити Римського Папу в тому, що він нібито покривав священників-педофілів, стоїть сам диявол. «Він – чудовий Папа Римський і гідний наступник Івана Павла II, тож зрозуміло, що диявол хоче «схопити» його», – говорить о. Аморт.

Він також додає, що диявол використовує деяких католицьких кліриків, викритих у сексуальному насильстві над малолітніми, аби кинути пляму на всю Церкву. «Диявол хоче смерті Церкви, адже вона – мати всіх святих», – стверджує екзорцист. «Він б'ється з Церквою через людей Церкви, але він нічого не зможе зробити Церкві», – переконаний Габріеле Аморт.

Екзорцист підкреслює, що сатана інколи спокушає навіть святих, і тому не слід дивуватися, що священники також піддаються спокуси: «Вони теж живуть у світі і можуть власти, як і будь-яка людина».

Про екзорцизм о. Габріеле Аморт нічого не знав до 6 червня 1985 року, коли його викликав до себе кардинал Полетті, тодішній вікарій Ватикану, який повідомив о. Габріеле про те, що його призначили помічником о. Кандідо – єдиного в Римі екзорциста, у той час уже важко хворого. З тих пір о. Габріеле Аморт провів понад 50 тисяч обрядів вигнання нечистої сили.

«Ми розмовляємо з дияволом щодня, – говорить він. – Я говорю з ним на латині, він – італійською. Ми сперечаємося і боремося вже 20 років».

ФРАГМЕНТИ СТАТУЇ ДІВИ МАРІЇ, ЯКІ ПЕРЕЖИЛИ ВИБУХ АТОМНОЇ БОМБИ, У НЬЮ-ЙОРКУ

Фрагменти статуї Діви Марії, які збереглися після вибуху атомної бомби, скинутої на японське місто Нагасакі, будуть виставлені 2 травня у Нью-Йорку в рамках міжнародної конференції з питань поширення ядерної зброї. Про це повідомляє агентство КРА-АРИС.

Дерев'яна статуя Божої Матері, яка знаходилася в соборі Ураками в Нагасакі, була майже повністю знищена під час вибуху атомної бомби, яку ВПС США скинули на Нагасакі 9 серпня 1945 року. Непошкодженою залишилася тільки голова Богородиці, а все, що залишилося тоді від собору, стало купою каміння.

МІЛЬЙОНИ АМЕРИКАНЦІВ ВВАЖАЮТЬ БОБАМУ АНТИХРИСТОМ

Барак Обама може бути Антихристом – саме таке визнали чверть прихильників республіканців під час дебату про реформу охорони здоров'я. 38 відсотків з числа виборців Республіканської партії трактує президента трохи м'якше: «Він робить багато того, що робив і Гітлер».

Понад половина опитаних переконана, що керманіч Сполучених Штатів є мусульманином, а 67 відсотків прихильників Республіканської Партії вважає, що Барак Обама є соціалістом.

БРИТАНСЬКИЙ МІЛЬЯРДЕР ХОЧЕ ВІДДАТИ ПОЛОВИНУ СВОГО СТАТКУ ЦЕРКВІ

82-літній британський підприємець-мільярдер Альберт Губай має намір пожертвувати половину свого статку Католицькій Церкві. Він уже вклав 470 млн. фунтів стерлінгів у створення благодійного фонду, який інвестує половину цих коштів Церкві. Таким чином бізнесмен, будучи віруючим, має намір виконати дану в юності обітницю Богові, що якщо він коли-небудь стане мільйонером, то віддасть 50% свого багатства Церкві, повідомляє сайт «Christian Post».

ПАРЛАМЕНТ В ЛИТВІ УЗАКОНИВ ШТАТНУ ОДИНИЦЮ «ДУХІВНИК»

Литовський парламент узаконив штатну одиницю «духівник». Тепер втіха для хворих і духовна допомога людям похилого віку стане оплачуваною роботою, яку виконуватиме офіційний службовець з релігійної громади. Таке рішення було прийняте в рамках затвердження поправки до закону про соціальні послуги, повідомляє портал «Delfi». Парламентарі вважають, що установи самі визначаться, чи потрібен їм такий працівник, і запевняють, що це – не те ж саме, що священник.

За поправку проголосували 75 депутатів, проти – 5, ще 13 утрималися. Поправка набере чинності після того, як її підпише президент.

ПОНАД ПОЛОВИНА АВСТРІЙЦІВ БАЧИТЬ В ІСЛАМІ ЗАГРОЗУ

54% мешканців Австрії бачать в ісламі загрозу для себе, а майже три чверті не вірять у можливість інтеграції мусульман в австрійське суспільство – такі підсумки опитування, проведеного Інститутом громадської думки IMAS. 71% австрійців вважає іслам несумісним із західними концепціями демократії, свободи і толерантності. Опитування було проведено напередодні президентських виборів в Австрії, які відбулися 25 квітня.

39-РІЧНИЙ УКРАЇНСЬКИЙ ЄПИСКОП ПРИЗНАЧЕНИЙ АПОСТОЛЬСЬКИМ АДМІНІСТРАТОРОМ В АРГЕНТИНІ



Як повідомили 12 квітня у Ватикані, Святіший Отець прийняв зречення з урядвання Михаїла Микиця – єпископа Буенос-Айреса української греко-католицької єпархії святої Марії Захисниці, який, згідно з канонами 210 Кодексу Канонічного Права Східних Церков, подав відповідне прохання. Одночасно Папа Бенедикт XVI призначив Апостольським адміністратором згаданої єпархії владика Святослава Шевчука – дотеперішнього єпископа-помічника єпархії.

Преосвященний Святослав Шевчук народився 5 травня 1970 року в Стрию у родині, яка брала активну участь в житті підпільної Української Греко-Католицької Церкви. Після закінчення середньої школи навчався в Бориславському медичному училищі й одночасно був семінаристом підпільної духовної семінарії (йдеться про період з 1983-го по 1989-й рік). У 1993 і 1994 роках прослухав курс богослов'я у Львівській семінарії, а з 1994 по 1999 рік навчався в Папському університеті св. Томи Аквінського («Анджелікум») у Римі, де захистив докторську дисертацію з етичної богословії. Після переїзду до Аргентини закінчив ще й курс філософії в Салезіанському університеті Буенос-Айреса.

26 червня 1994 року був рукоположений у священство Главою УГКЦ Мирославом Іваном кардиналом Любачівським. Протягом 1999-2007 років обіймав посаду віце-ректора Львівської духовної семінарії, а потім став її ректором. Це служіння о. Святослав виконував до 2009 року, аж поки його не було призначено єпископом-помічником єпархії святої Марії Захисниці в Буенос-Айресі.

У ПОЛЬЩІ ОПРИЛУДНЕНО ДОКУМЕНТИ ЩОДО СТЕЖЕННЯ ЗА МАЙБУТНІМ ПАПОЮ ІВАНОМ ПАВЛОМ II

Польський національний інститут мемуарів видав книгу документів, які відображають деталі спостереження, під яким комуністична таємна поліція Польщі утримувала майбутнього Папу Римського Івана Павла II у пошуках матеріалу для його можливого шантажу, повідомляє CNS.

«Як священник, проповідник і душпастир, а згодом – як єпископ і глава митрополії Кракова, Кароль Войтила вважався урядом особливо небезпечним ідеологічним противником, – стверджує редактор книги Марек Лясота, який написав передмову до книги. – Це доводить широкий діапазон методів і технічних засобів, які застосовувалися проти нього, – від прослуховування телефонних розмов і перлюстрації його кореспонденції до безпосереднього стеження через мережу агентури, яку залучали для дезинформації та дезінтеграції».

687-сторінкова книга «До правди і свободи: комуністична таємна поліція і Кароль Войтила» відкривається поліційним документом, датованим травнем 1946 року. Тоді майбутній Папа Римський був ще семінаристом, і вже тоді його зв'язки з патріотичною студентською групою в Кракові викликали увагу спецслужб.



На фото: Кароль Войтила під час однієї з прогулянок на природі з приятелями у 1952-1954 роках.

У ПОЛЬЩІ ЕКСГУМУВАЛИ ТІЛО КСЬОНДЗА-МУЧЕНИКА ЄЖИ ПОПЕЛЮШКА

Згідно з канонічним правом Римо-Католицької Церкви, у зв'язку з початком процесу беатифікації тіло ксьондза Єжи Попелюшка, який став жертвою спецслужб комуністичної Польщі, було ексгумовано. Про це повідомив канцлер Варшавської митрополічної курії о. Гжегож Кальварчик. Він пояснив, що ексгумація та ідентифікація тіла, згідно з канонічним правом, мають бути проведені під час беатифікаційного процесу або перед його початком. Все це відбулося протягом 6-7 квітня у варшавській парафії св. Станіслава Костки на підставі декрету Варшавського архієпископа-митрополита Казімежа Ніча. Беатифікація ж Єжи Попелюшка запланована на 6 червня у Варшаві.

«Сподіваємося, що беатифікація ще більше оживить культ мученика», – відзначив о. Кальварчик. І справді – протягом останніх 26 років моги-



лу о. Попелюшка відвідало 18 мільйонів паломників.

Вбивство о. Єжи Попелюшка в 1984 році стало найгучнішим політичним вбивством за всі післявоєнні роки в Польщі. Цей священник здобув вели-

чезну популярність на початку 80-х років як капелан профоб'єднання «Солідарність». У своїх проповідях після введення в Польщі військового стану наприкінці 1981 року він закликав до безкомпромісної боротьби з владою. Після вбивства він був визнаний Римо-Католицькою Церквою мучеником.

Як встановило розслідування і подальший суд, його вбили троє офіцерів служби безпеки, працівників департаменту, який займався Католицькою Церквою. До суду було притягнуто також колишнього заступника міністра МВС ПНР, глави Служби безпеки Народної Польщі генерала Владислава Цястоня, проте окружний суд Варшави в 2002 році не знайшов підстав ствердити, що Цястонь схилив згаданих вище офіцерів до вбивства священника, а потім допомагав їм замітити сліди.

У ЛОНДОНІ ВІДБУВСЯ СПЕКТАКЛЬ ПРО СТРАДАННЯ ХРИСТА



Напередодні Великодня на Трафальгарській площі у центрі Лондона відбулася вистава з біблійним сюжетом «Страсті Ісуса». У спектаклі, глядачами якого стали чисельні туристи та мешканці міста, було зображено останні дні земного життя Спасителя.

«Ми це називаємо відкритою виставою: просто ходимо між людьми в натовпі і розповідаємо, як все це відбу-

валося», – каже автор і основний спонсор постановки, в якій було задіяно 107-х акторів, підприємець і мільйонер Пітер Хатлі. На його думку, не можна бути хорошим християнином, не знаючи основних моментів життя і страждань Ісуса Христа. Просвітити людей – саме у цьому бачить бізнесмен своє завдання.

Аби побачити цей спектакль, одна із глядачок спеціально приїхала до Лондона з графства Кент. Вона вказала на символізм, пов'язаний з місцем дійства: «Про Трафальгарську битву, в якій ми перемогли, знають всі. Але найголовніша битва, яку Всевишній показав нам через історію Ісуса, розгортається між добром і злом, і вона триватиме вічно, адже це, – підкреслила жінка, – не просто один з моментів історії».

На території маєтку Пітера Хатлі вже протягом 17 років відбуваються інсценізації біблійних сюжетів. А все почалося зі святочної родинної постановки перед невеликою аудиторією друзів і близьких, яка з роками переросла в багатотисячну. Цьому сприяв приголомшливий успіх подальших п'єс бізнесмена.

У мешканця Грузії з'являються стигмати

Як повідомляє грузинська газета «Алія», у 22-річного мешканця Грузії Торніке Дж'гереная щороку у Страсну п'ятницю з'являються стигмати – хворобливі рани, що кривавлять і відповідають місцезрощуванню ран розп'ятого Христа.

За словами самого Дж'гереная, ці незвичайні явища почалися ще у 14-річному віці. Тоді він одного разу пішов разом з друзями до церкви, де йому з'явилось якесь видіння. Після цього на його тілі періодично почали з'являтися написи старогрузинською мовою, а потім – і стигмати. Виникаючи

у Страсну п'ятницю, вони на третій день зникають.

Як вважають дослідники цього феномену, вперше стигмати з'явилися у святого Франциска Асизького в 1224 році.

У деяких стигматиків рани кривавлять постійно, в інших – періодично. А от на тілі домініканської черниці Катерини Сієнської стигмати з'явилися під час відвідин Пізи 1 квітня 1375 року. Але, на відміну від типових випадків, кров у неї не проступала: це були так звані «незримі стигмати». Після її смерті та канонізації представники францисканського ордену

висунули протест, оскільки в цьому вона ніби «конкурувала» з їхнім засновником – св. Франциском. Тому, з огляду на суперечку між францисканцями і домініканцями щодо правдивості тверджень монахині про появу своїх стигмат, в 1471-72 роках папа Сикст IV спеціально буллою заборонив малювати її портрети зі стигматами. У 1630 році папа Урбан VIII відмінив цю заборону, вказавши при цьому, що стигмати не повинні зображуватися як рани, що кривавлять.

Вважається, що стигматизм поширений в основному серед



каатоликів, а тому газета «Алія» стверджує, що Дж'гереная є єдиним православним стигматиком.

Православні експерти побачили Божий палець у виверженні вулкану в Ісландії



Виверження вулкану в Ісландії є проявом гніву Господнього – так вважають в Асоціації православних експертів Росії. «Невже Європа, яка невпинно дехристиянізується, не бачить у виверженні ісландського вулкану, хмара попелу якого паралізувала життя «найпередовішого» суспільства, грізного Божого знаку?» – говорить в заяві асоціації, переданій порталу «Интерфакс-религія». За оцінкою авто-

рів, Ісландія стала «центром європейського неоязичництва, причому окультно-«арійського», тобто пронацистського штибу».

«Невже християнська коліс Європа забула Священне Писання і, відповідно, долю Содому й Гоморі?» – наголошується в заяві. При цьому експерти нагадують, що на квітневій сесії ПАРЄ обговорюватимуться права меншин, у тому числі сексуальних, і «значна частина

європейських «секулярно-тоталітарних» європейських депутатів пропонує, аби всі держави-члени Ради Європи були зобов'язані запровадити у школах викладання дисципліни про особливості сексуальної поведінки гомосексуалістів».

В асоціації закликали депутатів від Росії, України та інших держав, де сповідується православ'я, протидіяти таким спробам.

Патріарх Кирил і його подвійні стандарти



«гей-клубів», тут процвітають «злочинні угруповання», тут усе пронизано корупцією – чиновництво, суди, міліція...

Ми, християни, усвідомлюємо, що протягом усієї історії людства Бог допускав і допускає різноманітні лиха – природні катаклізми, війни, епідемії, масові вбивства... Безпосередніх причин цього ми не знаємо і знати не можемо, але Святе Євангеліє пояснює, як ми повинні сприймати подібні події. Тринадцята глава Євангелії від Луки починається такими словами: «Того ж часу прибули деякі й розповіли Йому про галилеїв, що їхню кров Пилат змішав з їхніми жертвами. Озвавшись, Він сказав їм: «Гадаєте, що ті галилеї тому так постраждали, були більші грішники, ніж усі галилеї? Ні, кажу вам, але як не покається – усі загинете так само».

На жаль, патріарх Кирил не згадав цієї промови Господа Ісуса ні раніше в Казахстані, ні тепер у Москві. Зате він дорікає московським таксистам, які в день трагедії підняли ціни для тих, хто не зміг скористатися підземкою. Він назвав поведінку шоферів «прикладом цинізму» і пригрозив: «Ці гроші не підуть вам на користь!»

З цим, мабуть, можна сперечатися, адже самому Кирилу явно «пішли на користь» прибутки, які він колись отримав від продажу безмитного тютюну і алкоголю.

Михаїл АРДОВ

Патріарх Кирил керується чомусь подвійними стандартами: вказавши нещодавно на «гріховність» загиблих гаїтян, глава РПЦ МП нічого подібного не сказав про вибухи у Москві. Він був гранично коротким: висловив співчуття постраждалим, а винним пригрозив «Божою карою», додавши на закінчення: «Вірю, що не забариться і людська справедливість».

Але ми ще не забули слів патріарха, які він не так давно виголосив у Ка-

захстані, коли згадував про страшний землетрус на Гаїті. Там було сказано, що Господь прогнівався на жителів далекого острова, оскільки вони «погрузнули у гріхах».

Кирил номінально є єпископом Москви, але він ні словом не обмовився про гріховність тамтешніх жителів. А їх – дванадцять мільйонів – більше, ніж на Гаїті! Тут мешкають десятки тисяч нелегальних повій, знаходяться сотні притонів і борделів, гральних домів,

Син чільника ХАМАСу продовжує проповідувати Христа



Мосаб Хасан Юсеф – людина з цим іменем протягом останніх кількох тижнів стала героєм безлічі повідомлень у пресі, адже він – син одного із засновників терористичного руху ХАМАС у Палестині – повернувся до християнства. А нещодавно він випустив книгу

під назвою «Син ХАМАСу», в якій розповідає, як він облишив тероризм і знайшов справжній душевний спокій завдяки вірі в Ісуса Христа. Крім цього, Юсеф дав інтерв'ю американському телеканалу СBN, де розповів про те, як він знайшов шлях до Церкви.

Мосаб Юсеф, автор книги «Син ХАМАСу», каже: «Мені знадобилося шість років навчання. Трансформація не відбулася за одну ніч. Все було поступово. Я вивчав християнство, іслам, їх витоки, вивчав і інші релігії. Також був момент у житті, коли я думав відмовитися взагалі від будь-якої релігії. Але ні до чого я так і не приходив. Єдина дорога, на якій я знайшов спокій, – це Ісус Христос. Він є благом для людини і всього людства». У своїй книзі Мосаб Юсеф також розповідає про суть ісламу і про

Бога, якого проповідує Коран.

Після таких кардинальних змін в своєму житті і відвертих зізнань син чільника ХАМАСу змушений пересуватися з охороною. Крім того, від нього відрікся його рідний батько. У зв'язку з цим Мосаб Юсеф говорить: «Я знаю серце свого батька. Я знаю серця мусульман. І це змушує мене ще більше боротися зі справжніми причинами, що стоять за відреченням мого батька від мене. Він просто виконує волю Бога Корану. А плоди Бога, про якого йдеться в Корані, – це вбивства, тероризм, побиття жінок, дітовбивство».

Наостанок Мосаб Юсеф закликав Церкву активніше благовістити на Близькому Сході, аби і палестинці, і ізраїльтяни «зрозуміли, що Ісус Христос бажає врятувати і тих, і інших».

ЗНАЙДЕНІ ЗАХОРОНЕННЯ ПЕРШИХ ГРУЗИНСЬКИХ ХРИСТИЯН

Під час будівництва автобану біля села Урбнісі Карельського району Грузії були виявлені найдавніші захоронення. 20 саркофагів датуються IV-V століттями, повідомляє газета «Вечірній Тбілісі».

Виявивши знахідку, представники дорожнього департаменту запросили групу археологів із Тбіліського державного університету ім. І.Джавашвілі. За відповідні роботи взялася група під керівництвом Вахтанга Лічелі. За словами археолога, на вказаній території виявлені саркофаги, які належали першим грузинським християнам. «У селі Урбнісі знищуються безліч захоронень, які вимагають вивчення. А вивчення, зі свого боку, вимагає фінансування», – заявив Лічелі.

Крім цього, кілька місяців тому в селі Авлеві на подвір'ї житлового будинку була виявлена стародавня печатка, яка, на думку вчених, відноситься до ранньої еллінської епохи.

МОЩІ ПАДРЕ ПІО БУДУТЬ ПЕРЕНЕСЕНІ ДО СПЕЦІАЛЬНО ЗБУДОВАНОГО ХРАМУ

Мощі блаженного Падре Піо (1887-1968) – італійського католицького священика-капуцина – будуть перенесені на нове місце: вони покоїтимуться в церкві неподалік початкового поховання цього католицького подвижника, спеціально спорудженій знаменитим архітектором Ренцо Піано. Про це оголосили представники монастиря Ордену капучинів у Сан-Джованні-Ротондо, передає КІРА-АРІС. І хоч нова паломницька церква, побудована на честь Падре Піо, діє вже з 2004 року, проте її освячення відбудеться лише після перенесення до храму останків Падре Піо.

Дата перенесення останків Падре Піо до нового храму вибрана не випадково: подія відбудеться у день п'ятої річниці обрання Венедикта ХVІ на папський престол. Крім цього, того ж дня відбудеться капітула місцевої провінції Ордену капучинів, на якому обиратимуть нового суперіора.

Падре Піо (світське ім'я – Франческо Форджоне) народився в П'стрельчіно (Кампанія) в 1887 році. Він був четвертою дитиною в небагатій, але благочесній сім'ї. Аби утримувати сім'ю, його батько вимушений був емігрувати в 1898 році до США.

Франческо з дитинства мріяв стати священиком і служив міністрантом у парафіяльній церкві. У 1903 році він вступив до новіціату францисканців-капуцинів, а вже через рік прийняв тимчасові обітнці, прибравши собі чернече ім'я Піо – на честь св. Папи Пія V, заступника П'стрельчіно. У 1907 році Піо склав вічні чернечі обітні, а в 1910-му був рукоположений у священство.

Тим часом слабка здоров'я не дозволяло о. Піо виконувати своє служіння в монастирі, і його відправляють додому на лікування. До 1916 року він жив у П'стрельчіно, навідуючись до монастиря лише періодично. Після початку Першої світової війни його періодично викликали в армію, проте кожного разу відправляли у відпустку у зв'язку з хворобою.

У 1916 році він вперше потрапив до невеликого монастиря в Апулії, в селі Сан-Джованні-Ротондо, загубленого на схилах Монте-Гаргано. Згодом він прожив у цьому монастирі понад 50 років.

У 1918 році в Падре Піо на руках і тілі утворилися стигмати – рани в місцях розташування ран розп'ятого Христа. Вони не зникали у нього до самої смерті. Рани, особливо на руках, сильно кровоточили, що приносило Падре Піо болючі страждання. Він носив спеціальні пов'язки. Стигмати неодноразово оглядалися незалежними лікарями, які так і не дійшли одностайного висновку стосовно природи цих ран. Ватикан спочатку поставився до стигматів о. Піо з великою недовірою, тож чернець впродовж майже десяти років (з 1923-го по 1933-й) фактично був повністю ізольований від зовнішнього світу в своїй келії. Та врешті-решт Ватикан визнав їх надприродне походження.

Стигмати Падре Піо і чутки про нібито здійснювані ним чуда викликали величезний зріст популярності монастиря Сан-Джованні-Ротондо і масові паломництва. Черга на сповідь до Падре Піо складала декілька днів.

У 1940 році Падре Піо і кілька його духовних чад обнародували проект створення в Сан-Джованні-Ротондо лікарні для потребуючих. Лікарня була відкрита в 1956 році.

Помер Падре Піо 22 вересня 1968 року в Сан-Джованні-Ротондо. Після смерті стигмати на його тілі зникли.

ГІТЛЕР ХОТІВ ЗАБРАТИ В ІТАЛІЙЦІВ ТУРІНСЬКУ ПЛАЩАНИЦЮ

Як повідомляє агентство КАІ, Адольф Гітлер проявляв велику зацікавленість до Туринської плащаниці і навіть мав намір забрати її в італійців. Тому, за свідченням директора бібліотеки розташованого на півдні Італії бенедиктинського монастиря Монтеверджіне о. Давіда Кардіна, протягом 1939-1946 років плащаниця таємно зберігалася не в Турині, а у згаданому монастирі, оскільки у Ватикані справді побоювалися її викрадення і перевезення до Німеччини. «З відома Ватикану Туринська плащаниця була таємно перевезена до абатства, аби – за офіційною версією – уберегти її від бомбардувань, а насправді – заховати її від Гітлера», – заявив директор бібліотеки. За його словами, під час візиту Гітлера до Італії в 1938 році люди з його оточення задавали підозріло багато питань про Туринську плащаницю, її приналежність, охорону, важливість для італійців та інших католиків тощо.

Священик не впевнений, що десь в архівах можуть ще зберігатися документальні підтвердження планів Гітлера стосовно переміщення реліквії, проте головною причиною заховання Туринської плащаниці на сім років стали саме побоювання її захоплення Гітлером, який, як відомо, постійно виявляв зацікавленість до релігійних реліквій.

Традиційне християнство і нетрадиційна сексуальна орієнтація

Вчення про це стає все більш і більш актуальним, тож запам'ятайте це на багато років вперед. Якщо зміниться суспільне мислення, якщо засоби масової інформації в один голос кричати-муть зворотне, пам'ятайте, що Бог на початку створив і благословив чоловіка і жінку. Не чоловіка і чоловіка, не жінку і жінку, не одного чоловіка і три жінки, не дві пари, що живуть разом: Ні! – одного чоловіка і одну жінку. Не може бути жодних інших комбінацій. Це – біблійний принцип.

Книга Буття 1, 27-31: «І сотворив Бог людину на Свій образ; на Божий образ сотворив її; чоловіком і жінкою сотворив їх. І благословив їх Бог і сказав їм: «Будьте плідні й множтеся і наповняйте землю та підпорядкуйте її собі; пануйте над рибою морською, над птаством небесним і над усяким звірем, що рухається по землі». По тому сказав Бог: «Ось Я даю вам усяку траву, що розсіває насіння по всій землі, та всяке дерево, що приносить плоди з насінням: вони будуть вам на поживу. Всякому ж дикому звіреві, всякому небесному птаству, всьому, що повзає по землі й має в собі живу душу, Я даю на поживу всяку зелень трав». І так сталося. І побачив Бог усе, що створив: і воно було дуже добре. І був вечір і був ранок – день шостий».

ЧОЛОВІК І ЖІНКА – РІЗНІ

Бог сотворив людину – чоловіка і жінку. Біблія стверджує, що людина, створена на подобу Божу, була першою парою, і це були чоловік і жінка. Якщо говорити про них окремо, то можна дійти думки про якусь незавершеність чи недовершеність цього творива. Так, у першій главі книги Буття читаємо, що після сотворення людини Бог сказав: «Дуже добре». У другій же бачимо, як Господь сам говорить: «Не добре бути чоловікові одному» (Бут. 2, 18). Як же так? Спочатку Він сам сказав, що «дуже добре», а потім – «не добре»?

Річ у тім, що сотворений чоловік був у суті своїй «добрий», але не добре йому було від того, що він один. Не було якоїсь довершеності і повноти. Далі говориться, що Бог сотворив чоловіка і жінку. Тобто людина – це не лише чоловік, і не лише жінка. Звичайно, кожен з них зокрема – окремі особи, але у шлюбі відбувається завершеність Божого творіння, з'єднання їх воєдино в якусь цілісність. Це подібно до збірки конструктора, коли кожна деталь врешті стає на своє місце.

Написано, що людина сотворена на образ і подобу Божу, але при цьому частина якостей, закладених Творцем у людське ество, була вкладена в чоловіка, інша ж частина – в жінку. Якщо почнемо їх зіставляти, то виявимо, що чоловіки і жінки мають багато особливостей, властивих лише їхній статі. Наприклад, чоловік може бути достатньо твер-

дим у спілкуванні з людьми; жінці ж властивіше бути м'якою. З іншого боку, втішати дітей у матері виходить краще, ніж у батька. Що ж до встановлення дисципліни для дітей, то батько зазвичай виявляється успішнішим*.

А який же Бог? Господь не має якоїсь статі. Він – самодостатній і не потребує когось, хто би міг Його доповнити. Він – досить м'який у стосунках із нами, і досить твердий стосовно сказаного Ним Слова. Людське ж ество має потребу в доповненні і брак певних якостей однієї людини доповнюється у шлюбі з людиною іншої статі. Коли створюється сім'я, то дві половинки єднуються. Біблія каже з цього приводу, що «двоє стануть одним тілом».

БІБЛІЙНА МОДЕЛЬ ШЛЮБУ І СУЧАСНЕ СУСПІЛЬСТВО

Коли Біблія навчає про шлюб, то перше, що мається на увазі при створенні сім'ї, це наявність двох, а саме – чоловіка і жінки. На перший погляд, в цьому немає нічого особливого – все ніби ясно. Для когось у цьому немає нічого незрозумілого, але для багатьох у XXI столітті саме тут і виникає велика кількість запитань.

Поступово і якимось непомітно в сучасному суспільстві відбувається формування якоїсь нової

еротичні сцени. На жаль, і батьки не всі такі: деякі навіть при відвертій порнографії нічого не вмикають. Діти нашого покоління дізнаються вже чимало подробиць про сексуальне життя з найранішого віку. А деякі мої ровесники ще й до третього класу вірили, що їх лелека приніс або що їх у капусті знайшли.

Ще зовсім недавно не було навіть такого поняття як «евтаназія». Зміни сталися буквально за декілька років. Вже зараз існують країни, де евтаназія законна, і не одну сотню людей там уже легально убито на їхнє власне прохання. І зроблене все це законно, оформлене юридично,



моралі, що ставить під сумнів гетеросексуальність родинного життя. П'ятдесят років тому були інші етичні стандарти для суспільства в цілому, але прошло всього лише півстоліття, і ми бачимо, що мислення сучасних людей дуже відрізняється від думок попереднього покоління. Якщо раніше, коли викладач біології починав говорити про тичинки і маточки, то діти починали посміхатися, бентежачись від такої «пікантної теми». Зараз же, коли відверто говорять або показують інтимне життя на екрані телевізорів, ніхто не нітиться. Сучасні підлітки знають значно більше своїх однолітків, які жили тридцять років тому.

Так, часи змінилися. Раніше батьки відривали дітей від телевізорів, якщо лише бачили, що у фільмі хтось збирається поцілувати в щоку свою дружину. Зараз же батьки (і християнські у тому числі) вмикають телевізор лише в випадку, якщо показують відверто порнографічні чи



них, звичайно ж, неоднозначна. Але це лише – першопроходці, «революціонери». Всім наступним вже набагато легше. Поступово це стає нормою. Багато хто починає говорити про свою сексуальну орієнтацію відверто, вже нікого не соромлячись. Вони організовують клуби, збирають однодумців, висловлюють думку не просто публічно, а нав'язливо й агресивно. Поступово формується громадська думка, суспільство починає ставитися терпимо до того, що ще недавно було абсолютно неприйнятним. А коли суспільство вже до чогось лояльне, то до ухвалення законів, які легалізують ці гріхи, стає зовсім недалеко. У деяких країнах ви вже не маєте права тим чи іншим чином висловити своє негативне ставлення до содомії, або ж перешіптуватися, побачивши гомосексуальну пару на вулиці. Цілковито реально, що знайдеться певний «захисник прав», який тут же викличе поліцію і вас оштрафують за «дискримінацію сексуальних меншин».

У деяких європейських країнах (наприклад, в Данії та Голландії) пастор церкви може бути підданий кримінальному переслідуванню, а церква може бути знята з державної реєстрації, якщо в церкві буде якимось чином засуджуватися гомосексуалізм і лесбіанство (хоча Святе Письмо недвозначно засуджує ці гріхи). І саме дії пастора, а не переслідування його за вияв своїх християнських переконань у цій сфері, будуть сприйняті суспільством як утиск прав і свобод громадян. Тридцять-сорок років тому нічого подібного й у гадці не було!

Світ змінюється украй нестримно. Вже щонайменше у п'яти країнах Європи люди можуть вільно узаконити свої гомосексуальні стосунки у шлюбіному договорі, а в декількох країнах такі пари навіть мають право на усиновлення дітей. Це вже стає нормою.

Ви могли здивуватися, чому я почав із того, що для шлюбу потрібні двоє – один чоловік і одна жінка. З кожним роком вчення про це стає все більш і більш актуальним. Якщо ви вважаєте інакше, то пригадайте цю думку через декілька років. Коли змі-

ного визнання прав людей з нетрадиційною сексуальною орієнтацією. На пострадянському просторі відбувається те ж саме. Нікого вже не короблять вульгарні витівки груп на кшталт «Тату», народ звик до іміджу Бориса Моїсеєва. Питання сексуальної орієнтації багатьох популярних артистів естради і кіно вже нікого не шокує. І хоча в багатьох країнах ще заборонені гомосексуальні шлюби, але вже повним ходом ведеться підготовка для їх дозволу, для організації усіляких гей-клубів, проведення гей-парадів та інших PR-акцій.



і ніхто не має права оскаржувати таке особисте рішення нещасних людей. Як же так? – це ж справжнісіньке вбивство!

Всього три десятки років тому ще навіть не було такого поняття як «сексуальні меншини». Це вважалося чимось украй ганебним. Сьогодні ж не лише на Заході люди сміливо переступили через бар'єр відкритого прилюд-

Але ж миттєво нічого не відбувається! Для визнання будь-якого соціального явища спочатку необхідна «підготовка мізків». Люди спершу повинні звикнути з думкою, що воно – природне. Природне – означає, що не повторне... Спочатку на естраді, на телебаченні чи сторінках газет з'являються перші сміливі оригінали. Реакція суспільства на



ниться суспільне мислення, коли засоби масової інформації в один голос кричатимуть зворотне, в жодному разі не забувайте, що Бог на початку створив і благословив чоловіка і жінку. Не чоловіка і чоловіка, не жінку і жінку, не одного чоловіка і трьох жінки, не дві пари, що живуть разом, — ні! Одного лиш чоловіка і одну жінку. Не може бути жодних інших комбінацій. Це — біблійний принцип.

*На тему відмінностей чоловіка і жінки написано чимало повчальних і цікавих книг. Найвідомішою вважається книга Джона Грея «Чоловіки — з Марса, жінки — з Венери»; я ж хотів порекомендувати ще одну приголомшливу книгу — «Закопи родинного життя» Уіларда Харлі.

ПРИЧИНИ ГОМОСЕСУАЛЬНИХ ПОТЯГІВ

Деколи сучасні апологети природності гомосексуалізму висловлюють думку, що подібний потяг має глибинні корені і це закладено в людину на генетичному рівні вже від зачаття дитини. Справді, такі порушення існують, і жоден богослов не буде сперечатися з доказами медицини. Але проблема не в цьому. Керуючись твердженням, що гомосексуалізм є наслідком генетичних змін у людині, можна подумати, що ВСІ гомосексуалісти і лесбійки стали такими виключно з цієї причини (адже саме це і нав'язують сьогодні нам піарники легалізації гомосексуалізму). Я не вірю в це! За час багаторічного служіння до мене зверталися люди з різними життєвими проблемами та обставинами. В процесі консультацій, читання книг та ближчого ознайомлення з різноманітними ситуаціями я дійшов висновку, що є ще інші причини, чому люди залучаються до гомосексуальних стосунків або ж мають внутрішній настрій на потяг до людей своєї статі. Висловлю основні з них:

1. Одержимість та демонічна підконтрольність. Агностики, атеїсти та інші невіруючі в Бога люди можуть заперечувати факт існування демонічної сили, але в більшості випадків серйозні гріхи і пороки безпосередньо пов'язані з дією нечистих духів. Біси можуть контролювати певну сферу в житті людини, нав'язувати їй ідеї, а людина при цьому думає, що це вона сама така. Найчастіше для їхнього впливу на життя людини має певна причина. Ними могли би бути деякі з наступних.

2. Дії батьків, які в дитячому віці ставилися до своєї дитини однієї статі, ніби у неї — інша

стать. Це буває, наприклад, у випадках нездійсненого сподівання на певну стать народженої дитини. Але слід розуміти, що формування усвідомлення своєї статевої приналежності у дітей відбувається в перші декілька років життя, і вже у чотири-п'ять років дитя починає усвідомлювати, що існують «такі як він/вона», і що є також «інші».

3. Брак нормальної любові й уваги в дитинстві з боку одного з батьків своєї статі також може вплинути на сексуальну орієнтацію людини. Наприклад, коли дівчинці бракує материнської любові, а хлопчиків — батьківської (звичайно ж, це не правило, але деколи я виявляв у

них поведінку інших людей. Так людина стає пасивним гомосексуалістом.

5. Неправильне виховання батьків-одинаків стосовно протилежної статі. Прикладом може бути виховання дочки матір'ю-одиначкою, яка після розлучення з чоловіком зненавиділа і його, і всю чоловічу стать. Така мати без кінця висловлює при своїй дочці негативні речі на адресу всіх чоловіків. Так до дівчинки з дитинства прищеплюється відраза до всіх чоловіків. І хоч таку дівчинку не виховували як хлопчика і вона не переживала насильства, але через слова



людях, що незаповнена потреба в любові й увазі з боку батька тієї ж статі може спонукати людину підсвідомо шукати цього в інших людей тієї ж статі). Мужчина може не відчувати себе повноцінним чоловіком через прогалини у вихованні і ризикує почати підсвідомо заповнювати потребу в мужності у стремлінні до спілкування з представниками своєї статі. І якщо він не контролюватиме своїх думок і відчуттів, то природна дружба прихильність може перерости у щось більше.

4. Пережите раніше насильство. Багато хто зміг самотужки побороти свій сумний і хворобливий життєвий досвід вчиненого проти них насильства, — що і необхідно робити людині, яка потрапила в подібні обставини... Проте деякі втрачають у своїх очах власну цін-

обов'язкова доля кожної зґвалтованої, але гіпотетична можливість (і чим у ранішому віці таке відбувається, тим більша вірогідність таких змін).

Так само і мужчина міг бути об'єктом насильства — таке відбувається в армії та в'язниці. Правильна дорога — це здолати все пережите, інша — відхилитися в одну з крайнощів. Або почати підсвідомо мстити своїм кривдникам, але вже в особі інших людей (наприклад, старослуживі незрідка чинять насильство над новобранцями, оскільки раніше хтось гвалтував їх). Так людина стає активним гомосексуалістом. Інша крайність — коли зґвалтований чоловік ламається внутрішньо (або, як говорять у в'язницях, стає «опущеним»). Якщо у нього відбуваються зміни в психіці, то він починає думати про себе, як про об'єкт сексуаль-

них пожадань інших людей. Так людина стає пасивним гомосексуалістом.

7. Експерименти в розпусті. Люди бездумно, навіть не маючи гомосексуальних схильностей, експериментують в різних видах розпусти. Люди шукають «полунічки». «Примітивний» секс їх уже не влаштовує. Від частих експериментів у людини пропадає відчуття задоволеності і починається пошук нових форм та методів. Це відбувається тоді, коли інтим перестає бути засобом висловлення любові, а стає самоціллю. Таким чином навіть вповні нормальна людина може опуститися і стати збоченцем.

Отже, доріг входження у нетрі гріха може бути багато, але суть його — одна. Саме тому кожного разу, стикаючись із проблемою нетрадиційної сексуальної орієнтації, необхідно пам'ятати декілька речей:

а) Біблія засуджує ці речі. «За це ж і видав їх Бог пристрастям ганебним, бо їхні жінки змінили природні вживання на протиприродні; так само і чоловіки, полишивши природні вживання з жінкою, розпалилися своєю пожадливістю один до одного, чинячи ганьбу, чоловіки на чоловіках, і приймаючи на собі самих належну плату свого блуду» (Рм. 1, 26-27).

б) Бог дає вихід із цього. Гомосексуалізм пов'язаний з дією духів і дією гріховної людської природи. Битва того, хто бажає звільнитися від гомосексуального нахилу, завжди є довгою і серйозною, але кінцем її може бути перемога, якщо сама людина не скапитує на півдорозі.

в) Не слід боятися розмислювати над цим пороком, навіть якщо є відчуття, що це вже — частина сутності людини. І якщо хтось говорить, що зміни сталися на генетичному рівні, я все одно переконаний, що Господь в силі дати людині радість бути тим, ким вона народилася, а не тим, ким би вона хотіла бути.

г) Не всі можуть впоратися з проблемою наодинці — інколи комусь необхідна допомога священиків і душпастирів. Однозначно, що не варто розповідати про свою ситуацію в церкві всім, але кваліфікована допомога душпастиря-наставника такої людині просто необхідна.

Бог хоче створювати здорові, нормальні сім'ї. Навіть якщо у когось були проблеми з гомосексуальною орієнтацією або продовжують існувати, починайте цілеспрямовано боротися з цим, і ви обов'язково переможете!

Денис ПОДОРЖНИЙ,
Baznica





БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ

ЧОЛОВІКИ:

21) група «Н»: НАЗАР. Українець, греко-католик, 23.04.1988 р.н.; ріст – 179 см.; вага – 69 кг.; очі – карі; волосся – шатен; (7) – здоровий; (8) – не маю; (10) – добрий, чуйний, спокійний, не конфліктний; захоплення, інтереси: – музика, книги, фільми, природа, подорожі; (11) – порядність, відвертість, спільність поглядів, взаємодовіра; (12) – так; (13) – товариські стосунки, створення сім'ї; професія: – автослюсар, електрозварник; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(096)-975-20-70.

22) група «Б»: МИХАЙЛЮ. Українець, греко-католик, 19.04.1959 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 82 кг.; очі – карі; волосся – русе; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – доброта, ввічливість, врівноваженість; захоплення, інтереси: – різноманітні; (11) – добра, ввічлива, спокійна; (12) – так; (13) – 12 років; (14) – отримав церковне уневажнення подружжя; (15) – сину 15 років, здоровий, незалежний, живе окремо; професія: – інженер; (17) – матер. та житлово незалежний; (18) – народився: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +38-(097)-496-27-77.

23) група «Н»: ОЛЕКСАНДР. Українець, греко-католик, 13.07.1964 р.н.; ріст – 172 см.; вага – 70 кг.; очі – зелені; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добрий, товариський, сімейний; захоплення, інтереси: – мови, музика, Інтернет, антикваріат; (11) – добра, сімейна; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – вчитель; (15) – матер. незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(097)-220-32-89.

24) група «Н»: АНДРІЙ. Українець, греко-католик, 21.07.1967 р.н.; ріст – 170 см.; вага – 62 кг.; очі – сіро-зелені; волосся – шатен; (7) – задовільний; (8) – не має; (10) – мовчазний, нерішучий, чуйний, відвертий, практикуючий християнин; захоплення, інтереси: – духовна література, музика, футбол, природа, мистецтво; (11) – побожна, любляча господина; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – художня різьба по дереву; (15) – проживаю з батьками; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(096)-816-30-35.

25) група «Н»: ОЛЕКСАНДР. Українець, греко-католик, 20.04.1959 р.н.; ріст – 185 см.; вага – 89 кг.; очі – карі; волосся – брюнет; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – ширий, доброзичливий, уважний, відвертий, активний та здоровий спосіб життя; (11) – вродлива, здорова, щира, природна брюнетка до 30 р., ріст не менше 165 см., можливо: розлучена, ЦУП, з дитиною; (12) – с; (13) – створення сім'ї; професія: – лікар; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(067)-906-76-55.

26) група «Н»: ЮРІЙ. Українець, греко-католик, 06.05.1971 р.н.; ріст – 178 см.; вага – 74 кг.; очі – світло-сині; волосся – темно-русий; (7) – добрий; (8) – не має; (10) – керівник; захоплення, інтереси: – здоровий спосіб життя, військові види спорту, правозахист, політична діяльність; (11) – щастя, здоров'я; (12) – так; (13) – товариські стосунки, створення сім'ї; професія: – директор; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – народився: – м. Київ; проживаю: – м. Трускавець; контактний телефон: +3-(093)-594-48-99.

27) група «Н»: ЄВГЕН. Українець, греко-католик, 28.05.1957 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 60 кг.; очі – карі; волосся – брюнет; (7) – задовільний; (8) – паління; (10) – відповідальність, серйозність, правдивість, життєрадісний; захоплення, інтереси: – релігійна література, природа, готування; (11) – чесна, відповідальна господиня; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – прац. пенсіонер, заочне навч. на катехитич. курсах; (15) – матер. – середньо, житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: 221-08-82.

28) група «Н»: АНДРІЙ. Українець, православно-го обряду, 03.12.1968 р.н.; ріст – 174 см.; вага – 72 кг.; очі – коричневі; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – захоплення, інтереси: – англійська мова, спорт; (11) – порядність, бажання створити сім'ю; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – екскурсовод, туризм, працевлаштув. за кордоном; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(096)-265-29-56.

29) група «Н»: МИКОЛА. Українець, греко-католик, 18.05.1988 р.н.; ріст – 180 см.; вага – 70 кг.; очі – зелені; волосся – чорне; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добрий, спокійний, чуйний; захоплення, інтереси: – музика, фільми, природа, подорожі; (11) – порядність, відвертість, взаємодовіра; (12) – так; (13) – товариські стосунки, створення сім'ї; професія: – слюсар-сантехнік, електрогазозварник; (15) – матер. та житлово незалежний; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(096)-450-13-56.

ЖІНКИ:

35) група «Н»: ІВАННА. Українка, православного обряду, 19.01.1966 р.н.; ріст – 164 см.; вага – 60 кг.; очі – карі; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – добра; захоплення, інтереси: – широке коло зацікавлень, книги, квіти; (11) – працелюбність, порядність; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – бібліотекар, працюю у Львові; (15) – проживаю з батьками; (16) – м. Львів; кон-



ХРИСТІЯНСЬКИЙ КЛУБ ЗНАЙОМСТВ «НАША ДРУЖНА РОДИНА»



Нехай Вам всім пощастить!

1) Всім дописувачам, які бажають ознайомитися із концепцією діяльності християнського клубу знайомств КЗНДР при газеті «Мета», з особливостями роботи даного Клубу, побажаннями і рекомендаціями координатора КЗНДР по співпраці з дописувачами, висвітленими в розділі «Клуб знайомства» газети «Мета» – звертатися до координатора християнського клубу знайомств КЗНДР при газеті «Мета» Олександра РОМАНЮКА за тел.: 8-(032)-226-43-97 (пн., ср., пт. – з 15.00 до 19.00; або у: вт., чт. – з 11.00 до 15.00);

2) З червня 2008 року публікація всіх оголошень в рубрику «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» платна. В конверт на адресу Клубу знайомств при газеті «Мета» потрібно вложити: а) заповнену анкету; б) копію чеку про сплату коштів.

Номер рахунку: «Кредобанк», МФО 385372; ЗКПО 2195527115; р/р 2620201054588; Галімурка І.П.; Сума платежу: 15 гривень; Призначення платежу: поповнення рахунку.

тактний телефон: +38-(067)-902-42-77.

36) група «Б»: КАТЕРИНА. Українка, греко-католичка, 05.03.1939 р.н.; вага – 70 кг.; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – захоплення, інтереси: – ніякі; (11) – вік 65-70 р., доброта, чуйність, чесність, щоб не пив і не курил; (13) – 4 роки; (14) – вдова; (15) – 2 доньки: 47 р. та 34 р., живуть окремо; (16) – пенсіонерка; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – народилася: – Львівська обл.; проживаю: – Винники; контактний телефон: 296-38-81.

39) група «Н»: ПРИНА. Українка, греко-католичка, 28.03.1970 р.н.; ріст – 157 см.; вага – 58 кг.; очі – голубі; волосся – руське; (7) – здорова; (8) – не маю; (10) – добра, любляча, вірна; захоплення, інтереси: – любов до дітей, читання, готування смачних страв; (11) – розумний, добрий; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – вихователь в дитсадку; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – смт. Рудно; контактний телефон: +38-(097)-298-27-12.

40) група «Б»: ОЛЬГА. Українка, греко-католичка, 26.08.1975 р.н.; ріст – 160 см.; вага – 57 кг.; очі – карі; волосся – каштанове; (7) – відносно добрий; (8) – не маю; (10) – намагаюся жити по Божих заповідях; захоплення, інтереси: – читання релігійної літератури, Святого Письма; (11) – чесний християнин; (12) – так; (13) – 5 років (30 р.); (14) – отримала церковне уневажнення подружжя; (15) – син 8 років, часто хворіє простудами, алергічний; професія: – коледж по спец. «Банківська справа», зараз не працюю; (17) – матер. незалежна від батьків, житлово незалежна; (18) – м. Львів; контактний телефон: +38-(097)-346-64-39.

42) група «Н»: МАР'ЯНА. Українка, греко-католичка, 21.09.1973 р.н.; ріст – 156 см.; вага – 52 кг.; очі – зелено-коричневі; волосся – руське; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – відповідальна, вірна, принципова, неідеальна; захоплення, інтереси: – подорожі, музика, шиття; (11) – надійний, розумний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – лікар; (15) – проживаю з мамою; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-708-29-91.

43) група «Н»: МАРІЯ. Українка, греко-католичка, 17.11.1955 р.н.; ріст – 158 см.; вага – 63 кг.; очі – сірі; волосся – блондинка; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – зла, дратівлива, неврівноважена, ліннєва до молитви та до праці; захоплення, інтереси: – не маю; (11) – без шкідливих звичок; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – тимчасово безробітна; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: 244-23-52.

44) група «Н»: МАРІЯ. Українка, греко-католичка, 23.08.1978 р.н.; ріст – 150 см.; вага – 55 кг.; очі – каштанові; волосся – каштанове; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – спокійна, врівноважена; захоплення, інтереси: – читання, вишивання, подорожі; (11) – товариський, врівноважений, без шкідливих звичок; (12) – так; (13)

При відсутності чеку про сплату коштів анкети не будуть опубліковані.

3) Послуга по ознайомленню з анкетними даними всіх членів КЗНДР, які розміщені в попередніх номерах газети «Мета» в рубриці «БАЖАЮТЬ ПОЗНАЙОМИТИСЯ» – надається тільки для членів КЗНДР!

Листи в християнський клуб знайомств КЗНДР надсилайте на адресу редакції газети «Мета»:

Клуб знайомств, координатору, редакція газети «Мета», площа св. Юра, 5, м. Львів Україна, 79000

Координатор КЗНДР
Олександр РОМАНЮК.

ДО УВАГИ ДОПISУВАЧІВ!

1) Координатор КЗНДР не проводить листування з дописувачами. Консультації по всім запитанням, які виникають у дописувачів, координатор КЗНДР проводить виключно по телефону 8-(032)-226-

43-97 за вказаним вище графіком роботи;

2) До друку в газету не допускаються оголошення від тих дописувачів, які не виконують вимог концепції (статуту) клубу, а саме:

- не відповідають на всі пункти «АНКЕТА...» – зокрема: сімейний стан, тривалість самотнього життя – (для дописувачів групи «Б»);

- не вказують свій контактний телефон;

- не провели оплату коштів поштою за публікацію оголошення або через неухважність надсилають кошти на інший рахунок;

- надсилають інформацію про себе листом на бланках не встановленої у Клубі форми і т.п.). Будьте уважні!

3) Для розміщення анкети в черговому номері газети «МЕТА» прохання заповнені анкети разом із копією квитанції про оплату коштів надсилати в редакцію не пізніше, ніж до кінця кожного місяця.

товариські стосунки, створення сім'ї; професія: – державний службовець; (15) – матеріально незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(096)-820-66-24; або: +38-(096)-708-94-81.

45) група «Н»: ПРИНА. Українка, греко-католичка, 03.06.1976 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 60 кг.; очі – блакитні; волосся – руське; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – доброта; захоплення, інтереси: – читання, майстерність; (11) – товариський, врівноважений; (12) – так; (13) – товариські стосунки, створення сім'ї; професія: – продавець одягу; (15) – матеріально незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-196-36-51;

47) група «Н»: ПРИНА. Українка, греко-католичка, 11.02.1970 р.н.; ріст – 176 см.; вага – 74 кг.; очі – сіро-голубі; волосся – руське; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброзичлива, врівноважена, романтична, відповідальна; захоплення, інтереси: – подорожі, театр, книжки, англ. мова; (11) – впевнений в собі, рішучий, щирий; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – біолог, працюю в медицині; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(067)-834-89-16;

48) група «Н»: ГАЛІНА. Українка, греко-католичка, 19.04.1978 р.н.; ріст – 170 см.; вага – 60 кг.; очі – карі; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – відповідальна, з почуттям гумору, доброзичлива, товариська; захоплення, інтереси: – вишивання, подорожі в Карпати, читання; (11) – надійний, рішучий; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – синоптик у Львів. гідрометцентрі; (15) – частково; (16) – народилася: – Жидачівський р-н; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +38-(097)-342-79-47;

49) група «Н»: ПРИНА. Українка, греко-католичка, 13.03.1984 р.н.; ріст – 164 см.; вага – 73 кг.; очі – сірі; волосся – руське; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброзичлива, спокійна, щира; захоплення, інтереси: – читання, слухання музики, подорожі в гори; (11) – добрий, чесний, щоби не зловживав алкоголем; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – геолог; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +38-(098)-806-46-84;

50) група «Н»: МАР'ЯНА. Українка, греко-католичка, 15.07.1988 р.н.; ріст – 170 см.; вага – 52 кг.; очі – голубі; волосся – руське; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – доброта, чесність, побожність; захоплення, інтереси: – вишивання, духовна література; (11) – порядний, високодуховний (семінарист); (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – робота в медичній галузі; (15) – проживаю з батьками; (16) – Львівська обл.; контактний телефон: +38-(098)-415-52-93;

51) група «Н»: ОКСАНА. Українка, греко-католичка, 23.01.1971 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 85 кг.; очі – сіро-зелені; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не

маю; (10) – добра, відповідальна, спокійна; захоплення, інтереси: – кулінарія, рукоділля, природа; (11) – порядність, доброта; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – вчитель; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – Львівська обл.; контактний телефон: +38-(067)-606-08-04;

52) група «Б»: МАРІЯ. Українка, греко-католичка, 01.01.1962 р.н.; ріст – 165 см.; вага – 62 кг.; очі – карі; волосся – руське; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – чуйна, справедлива; (11) – інтелегентний, 48-55 р., ріст не менше 175 см.; (12) – так; (13) – 15 років; (14) – вдова; (15) – син 28 років, працює; (16) – вчителька; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – м. Львів; контактний телефон: +3-(097)-448-22-58.

53) група «Б»: ЛЮБА. Українка, греко-католичка, 27.01.1947 р.н.; ріст – 155 см.; вага – 56 кг.; очі – карі; волосся – каштанове; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – щира, добра, працелюбна; захоплення, інтереси: – музика, подорожі, квіти, життя; (11) – вік – 60р., добрий, чесний, непитуший; (12) – так; (13) – 1,5 роки; (14) – вдова; (15) – син 33 роки, здоровий, незалежний; (16) – молодша мед. сестра; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – народилася: – Буський р-н; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +3-(096)-475-17-51.

54) група «Н»: РОКСОЛАНА. Українка, греко-католичка, 31.07.1975 р.н.; ріст – 162 см.; вага – 63 кг.; очі – карі; волосся – коричневе; (7) – добрий; (8) – не маю; (10) – добра, чуйна; захоплення, інтереси: – шиття, в'язання, подорожі; (11) – добрий, надійний; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – бухгалтер, вища освіта; (15) – матер. і житлово незалежна; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(067)-803-86-03.

55) група «Б»: МАРІЯ. Українка, греко-католичка, 07.04.1954 р.н.; ріст – 160 см.; вага – 75 кг.; очі – голубі; волосся – руське; (7) – задовільний; (8) – не маю; (10) – доброта, чесність, побожність; захоплення, інтереси: – духовна література, подорожі; (11) – чесний, добрий християнин; (12) – так; (13) – 3 роки; (14) – вдова; (15) – дітей немає; професія: – медик, працюю; (17) – матер. і житлово незалежна; (18) – народилася: – Львівська обл.; проживаю: – м. Львів; контактний телефон: +3-(097)-254-36-48.

56) група «Н»: ЛЮБА. Українка, греко-католичка, 12.08.1971 р.н.; ріст – 168 см.; вага – 80 кг.; очі – карі; волосся – руське; (7) – здорова, з незначним порушенням в ході; (8) – не маю; (10) – спокійна, виконавча, відповідальна; захоплення, інтереси: – вишивання; (11) – бажання мати сім'ю та власних дітей; (12) – так; (13) – створення сім'ї; професія: – медичний працівник; (15) – матер. забезпечена, проживаю з батьками; (16) – м. Львів; контактний телефон: +3-(067)-680-65-05.

Відкритий лист до серійних вбивць – лікарів, які роблять аборти

*А що це, матінко, любов?
Бо я її ніколи не відчую.
О мамо, я для тебе не існую...
Рука убивці. Подивися – кров.
Ти не втечеш.*

Сумління не відпустить...

Лікарі, що робите аборти! Ви вбиваєте не ненароджених, але живих, і через це є серійними вбивцями! Ви все зробите за гроші, не зупиняєтесь навіть перед вбивством живих дітей. Те, що ви робите – це сатанинська справа. Тільки лукавий міг таке придумати. Тому ви, без перебільшення, є його слуги, бо виконуєте саме його волю. Коли лікар ставить вагітну жінку перед вибором на кшталт: можна вбити або зберегти – це вже поведінка найманого вбивці.

Лікарю, ти бачиш процес вбивства від початку до кінця. Витягуєш відірвану мініатюрну ручку, ніжку, складаєш до купи тіло дитинки, переконуючись, чи ще щось не залишилося в матці. Або у твої руки потрапляє дитя, отруєне в материнському лоні фармакологічними препаратами, чи на твоїх очах дитя помирає в лотку, умивальнику. Ким є така людина – вбивцею чи добродієм? Повернувшись додому, ти береш своїх дітей на руки, лікуєш, рятуюєш від смерті. А скільки таких самих ти вбив, лікарю?!

Діти надіються на нас, народжених, яких завдяки Божому Провидінню не вбили, котрі народилися, щоб їх захищати. І якщо ми мовчатимемо, то будемо винні у пролитті невинної крові.

Чи легко вбити дитину? Напевно, важко! Тому спочатку жертву дегуманізують – це, мовляв, ембріон, згусток тілесної тканини, – так ви переконуюте маму. Але ж діти не можуть себе захистити, як дорослі, не мають права голосу...

Ви вбили братів і сестер наших, а ми, народжені, страждаємо синдромом вцілілих – боїмося наших батьків. Лікарю-вбивце, ти також належиш до вцілілих! А коли б ти став жертвою абортів, то не вбивав би інших! А так ти отримав професійний вишкіл вбивати ненароджених, невинних, беззахисних.

Чи всі лікарі вбивають? – Ні, тільки ті, що зазнали в дитинстві важкої психологічної травми і цю травму перекидають на невинних. Ви втратили цінність свого життя, бо ваші батьки, очевидно, робили аборти, і той маніакальний синдром передали вам – вбивати. Вас спеціально відбирає сатанинська машина. Озлоблених на життя, вас спокушають грошима, владою. Психічні травми свого дитинства ви перекидаєте на помсту над невинними дітьми. В дитинстві над вами знущались – тепер ви знущаетесь, ви були занедбані, без опіки – тепер ви занедбуєте. Це так ви вирішуєте свої проблеми. Ви зачаровані смертю, котра дає вам гроші і владу.

І це – не вимисел. За даними Ф.Нея, 30% виконавців абортів перенесли в дитинстві важку психічну травму; матері 20% із них робили аборти, 25% виконавців перенесли аборт особисто. Ви звикли вбивати настільки, що не відчуваєте вже ані страху, ані провини: ви ж – професійні вбивці. Чи настільки здеформувалась ваша особистість, що навіть смерть не зворушує вас? І все ж ви відчуваєте сором, провину, мовчите про свої маніакальні подвиги, вживаєте алкоголь, приймаєте наркотики... Зупиніться, покайтеся! Виконавець абортів – це людина, яка вбиває невинне дитя, яке перед лікарем і перед матір'ю нічим не завинило. Виконавець абортів – це жахливий образ садиста.

Проводячи аборт, лікар усе бачить від початку до кінця: вириває руки-ноги, витягує зчорніле тіло після хімії. Виконавець абортів добре знає, що вбиває людину, і цей невимовний крик лунатиме в його вухах і серці все життя. Адже ти вбив беззахисну дитину, яка вже не побачить сонця, не матиме братика, сестрички, тата, мами. В чому її провини? Лише в тому, що вона зачата?

Ти, лікарю, також був в лоні матері, і тобі також могли повривати руки, якими ти вбиваєш. Правда, рішення приймають батьки – мама, тато, родина, – але коли б не ти, виконавцю, дитя би жило.

Лікар, котрий вбиває, показує, що життя нічого не варте. Він знецінює життя, а

тому небезпечно в такого злочинця лікуватись. Ці ручки, личко, ніжки, які ти поні-вечив, стоятимуть перед твоїми очима як жах. Дитинка довірилась материнському лону, а воно стало місцем страти, камерою смерті, зі своїм вбивцею, який себе називає почесним ім'ям лікаря.

За один рік в Європі ви вбиваєте ціле місто – 3 мільйони дітей. Протягом останніх 18 років в Україні ви вбили аж 36 мільйонів дітей. Це не що інше, як масова різня. Проте всі лицемірно мовчать, ніхто не піднімає галасу. Всі щодня спокійно лягають собі спати. Чому ми не чуємо плачу цих дітей?

За офіційною статистикою, минулого року українки зробили понад 323 тисячі абортів офіційно. А неофіційно – удвічі більше. Контрацепція абортівна таблетки РУ-486, таблетки наступного дня. При цьому на дівчаток у віці від 10 до 14 років припадає 0,05% усіх штучних абортів, на 15-17-річних – 2,5%, на жінок віком 18-34 роки – 80,5% і на 35-49-річних – 16,9%. За останніми даними, на 100 новонароджених малюків припадає 146 абортованих. І тільки 2% жінок в Україні віком до 40 років ніколи не робили абортів. Мізер. За розрахунками Інституту демографії, до 2030 року нас буде лише 37 мільйонів...

Безперечно встановлений науковий факт: людське життя починається в той самий момент, коли зустрічаються і з'єднуються дві статеві клітини – чоловіча і жіноча, і в результаті цього з'єднання утворюється одна клітина. І ось, в цій одній мікроскопічно маленькій клітинці закладено вже все майбутнє людини: його, група крові, навіть колір очей і волосся – все це в даній клітинці є, і надалі тільки розвиватиметься і виявлятиметься.

Аборт – це злочин, і людина, котра потурає у здійсненні злочину, мусить нести кримінальну відповідальність. Уявіть собі: жінці роблять невеликий розріз внизу живота, добираються до живого немовляти. Хірург бере в праву руку зігнуті незаточені ножиці, обережно просуває вістря вигином вниз уздовж хребта і під середнім пальцем, встромлює ножиці в підставу черепа, розсовує ножиці, щоб збільшити отвір, потім виймає їх, вставляє на це місце відсмоктуючий катетер і витягує мозок дитини. Чи це не злочин? Чи це не вбивство? Чи це не садизм? На жаль, такий замах на людське життя в Україні не є «злочинном», оскільки здобув статус «закону»...

За словами Рафаеля Беллестріні, відомого італійського юриста минулого століття, «найвірнішим доказом того, що якийсь народ дійшов до крайньої точки свого етичного падіння, будуть часи, коли аборт стане вважатися справою звичною і абсолютно прийнятною».

Лікарі! Підтримайте ініціативу депутатів Львівської обласної ради, які в грудні 2009 року запропонували ухвалити ст. 27 Конституції України в такій редакції: «Кожна людина має невід'ємне право на життя від моменту зачаття і до природної смерті».

70% італійських лікарів-гінекологів відмовилися робити аборти. Міністерство охорони здоров'я Італії стверджує: ментальність лікарів змінюється на захист життя. Згідно з дослідженнями психологів та медиків, якщо жінка зробила аборт, то інші діти, які народилися в неї, чомусь підсвідомо не мають довіри до батьків, не почувуються безпечно. Такий стан називається синдромом уцілілої від абортів дитини. І ми бачимо, який жахливий відсоток людей живе з такими травмами. Такі діти намагаються якомога швидше вирватися з-під опіки батьків.

Щоби змінити ситуацію, мусить знайтись лікар, котрий скаже – Ні! – незважаючи на думку всіх інших. А для вагітної жінки та її родини пошукає інший вихід, ніж убивство! Тоді він буде справжнім лікарем.

Приєднайся до 70% італійських лікарів!
о. Ігор ТАРАС,
настоятель храму
св. апостола Андрія
Первозванного УГКЦ, м. Одеса

о. Микола Пристай Останній префект Богословської академії ректорства митрополита Йосифа Сліпого



(Закінчення, початок у 3162 числі «Мети»)

«З Костельником я стрічався і він мене знав, бо я не раз заходив до отця Козіцького. Заходив навіть після того, як створилася «Ініціативна група». Раз входить Костельник: «А, наш страдалець... – до мене звертається такими словами. – Ну, де ти находишся?» Я кажу: «Та ніде не знаходжуся». – «То ходи, я тобі дам декрет. Яку парафію хочеш?» А я кажу: «Мені нащо того?» А він накинувся на мене: «Ви всі такі. Ви не знаєте, що вас жде. Всі пропадете...» І так далі... Кричав на мене. Я мовчав, і він забрався. Після того я більше з ним не стрічався ніколи. [...] Ті, хто працював у семінарі – жоден не підписав. Ні один! Глинка, Сампара, Колодій, Труш, я – ніхто не підписав. Сампара – колишній мій професор, а потім ми разом префектами працювали, – зі мною їхав на Сибір. В одному вагоні везли нас...»

Отож, отець Микола свідомо очікував арешту – знав, що забирають тих, хто вівмовився «підписати православ'я». І справді – однієї ночі такі прийшли за ним. Забрали разом з сестрами і братами, з якими він мешкав. Наймолодшому братові було 14 років, старший вчився на 3-му курсі медінституту.

На пересильному пункті у Львові протримали три тижні, після чого 29 грудня 1949 року поїзд з виселенцями виїхав зі Львова у невідомість.

Через три тижні в Читинській області, на станції Бади, їх висадили. Попереду у виселенців були довгі роки розлуки з батьківщиною, важка фізична праця, відсутність інтелектуального спілкування, далека й непривітна сторона.

Отак з чужої злої волі покинув батьківську землю отець Микола Пристай – священик, останній префект Духовної семінарії у Львові. Не знав ще тоді, що розлука з рідним краєм триватиме довгих 40 років. Праця на поселені, в тайзі, потім – праця в школі (в глухій сибірській стороні все ж оцінили знання вигнанця). Поселенців змусили підписати заяву, що вони погорджуються довічно не повертатися в Україну.

Отець старався жити духовним життям. У школі він навчав дітей німецької мови, предмет викладав старанно і докладно. Коли ж настала можливість повернутися на рідну землю, виявилось, що немає де ні жити, ні працювати. І знову виїхав – обставини змусили – в Улан-Уде, де кордон із Монголією. Там закінчив заочне відділення бібліотечного інституту та інституту іноземних мов.

Від рідних, які повернулися на рідну землю, і друзів приходили скупі вісті про подальші переслідування Церкви в Україні, про нові арешти, обшуки. Поміж рядками читав про життя Церкви в підпіллі, про боротьбу за свободу УГКЦ. Коли ж стало відомо про голодівку на Арбаті, про демонстрації, боротьбу за легалізацію Церкви, отець Микола залишив усе і поспішив на Батьківщину.

У 1990 році він приїхав до рідного села. Не вірилося, що вже можна відкрито заявляти про своє священство, відправляти у храмі. Якою радістю було для нього брати участь у величній св. Літургії в Гошеві! Правда, монастир був зруйнований, але довкола пломеніли такі шасливі обличчя.

Згодом Патріарх Мирослав Іван Любачівський запропонував йому працювати у легалізованій Духовній семінарії в Рудному під Львовом. З величезним запалом взявся отець Микола Пристай до роботи: він знову був серед семінаристів! Викладав старослов'янську та німецьку мови, формував семінарійну бібліотеку. Виховував студентів. Сама його присутність – завжди спокійного, доброзичливого, оптимістичного й ерудованого священика – вихованця академії Патріарха Йосифа Сліпого – зобов'язувала семінаристів до праці над собою, викликала гордість за високоосвічених інтелектуалів-священиків, котрі перейшли через важкі випробування і залишилися вірними Церкві та народові.

Отець навіть мешкав у семінарії. Семінарія знову стала його домом у прямому і в переносному розумінні. Доки дозволяли сили, працював у бібліотеці. З часом видав книжку про історію Духовної семінарії у Львові, а також планував видати і те, що писав в далекій «Монголії». Та Господь призвав до Себе довголітнього Сіяча правди о. Миколу Пристая, до місяця, де немає, ні болізни, ні печалі, а є лише життя безконечне.

Це – перший день народження отця Миколи Пристая без нього. Та в коридорах семінарії все ще сподівася побачити його постать і почути його голос. Він – з нами. Ми пам'ятаємо його...

Ірина КОЛОМИСЦЬ,
Інститут історії Церкви УКУ



СВЯТО-УСПЕНСЬКА УНІВСЬКА ЛАВРА СТУДІЙСЬКОГО УСТАВУ



ДІЯЛЬНІСТЬ

Чернечі обителі – Свято-Успенська Унівська лавра (Унів, на Львівщині), Свято-Троїцький монастир (Зарваниця, на Тернопільщині) та монастир Походження Древа Хреста Господнього (с. Підкамінь, Бродівщина) належать до святих місць, де наша Церква особливо почитає Господа і Пресвяту Богородицю.

Монахи Унівської Лаври опікуються дітьми-сиротами шкільного віку, катехизують дітей в Унівській сільській школі, займаються рослинництвом, тваринництвом, городництвом і бджільництвом. У монастирській майстерні виготовляють предмети церковного вжитку (свічки, офірки та вугілля до кадила). Ченці, які вчаться у Львівській духовній семінарії, катехизують при церкві св. Михаїла у Львові дітей різних вікових груп. Загалом на катехизації є 150 осіб. Щороку монастир у м. Яремчі (Івано-Франківщина) приймає на відпочинок та на оздоровлення 150-200 дітей-чорнобильців. При Унівській лаврі є реколекційний будинок на 40 місць. Тут проводять реколекції монахи, монахині, священники, миряни нашої Церкви. Скажімо, уже восьмий рік Український католицький університет організовує в монастирі літню богословську школу. Музей старовинних ікон розташований в Унівській лаврі, а його фонди та реставраційний цех – у монастирі св. Михаїла (Львів). При обителі св. Івана Хрестителя у Львові діє релігійне видавництво «Свічадо», а при церкві – Марійська дружина.

Монастирські храми в Уневі та Львові виконують парохіальні функції. Унівська лавра також опікується парохією, що неподалік від Унева, у с. Сивороги.

БЛАЖЕННІ

Блаженний Климентій Шептицький, архимандрит Свято-Успенської Унівської лаври, народився 17.11.1869 р. у с. Прилбичі Яворівського повіту на Львівщині. Був шостою дитиною графа Івана Канті й Софії з Фредрів-Шептицьких. При хрещенні отримав ім'я Казимир-Марія. Гімназійну освіту здобув у Кракові, опісля вивчав право в Краківському університеті, а також продовжував свої студії у Мюнхені та Парижі. Навчання закінчив, здобувши академічний ступінь доктора права у 1892 р. У 1900 р. обраний послом до Віденського парламенту. У 1907 р., у зв'язку з розпуском австрійського парламенту, Казимир залишає політичну діяльність. Невдовзі у нього визріло рішення, наслідуючи свого брата Романа-Андрея, вступити до монастиря східного обряду. Протягом 1912 р. відбуває новіціят у Каменицькому студійському монастирі (Боснія). Через рік майбутній архимандрит саме там склав вічні обіти, обравши монаше ім'я Климентій, і розпочав свої богословські студії в Інсбруці. У 1915 р. монах Климентій рукоположений у сан священника. Після закінчення навчання, у 1918 р., його призначили настоятелем Скнилівського монастиря, а в 1926 р. – ігуменом Свято-Успенської Унівської лаври. За дорученням Конгрегації Східних Церков, протягом 1936-37 рр. о. Климентій разом з митрополитом Андреем випрацювали типікон для студійських монастирів. Відтоді, аж до смерті свого брата, о. Климентій допомагає митрополитові в адміністративній праці. З його палати він керував акцією переховування євреїв.

У 1944 р. наступник митрополита, преосвященний Йосиф Сліпий, іменував о. Климентія архимандритом. У листопаді новий митрополит відрядив до Москви делегацію для переговорів у справі Греко-Католицької Церкви, яку очолив о. Климентій.

Свою хресну дорогу архимандрит розпочав у червні 1947 р., коли його в Унівській лаврі заарештував більшовицький режим. Поневіряння о. Климентія Шептицького у львівській та київській в'язницях супроводжувалися знущаннями та нічними допитами. Своє ув'язнення о. Климентій відбував у Володимирській в'язниці, в Росії, де серед хресних терпінь спочив від трудів як мученик і сповідник віри 1 травня 1951 р., на 82 році життя.

(Продовження у наступному числі «Мети»)

Джерело: «Монастирі Української Греко-Католицької Церкви» – 2006, «Свічадо», Львів.



ПРО ЗГІРШЕННЯ

П'ята Божа Заповідь ставиться з великою пошаною до людського життя і тому забороняє всякий рід убивства, включно з убивством дитини в лоні матері, а також все те, що може пошкодити людині на здоров'ю. Ця Заповідь забороняє не тільки вбивство тіла, а також вбивство душі. Перед убивством душі перестерігає Ісус Христос: «Не бійтеся тих, – каже Він, – що вбивають тіло, душі ж убити не можуть; а бійтеся радше того, хто може погубити душу й тіло в пеклі» (Мат. 10,28).

Відібрати життя людині – це великий гріх і злочин, а ще більший гріх і злочин – вбити її душу, знищити в людині Божу ласку та наразити її на утрату вічного спасіння. Хто вбиває тіло, той відбирає людині тільки життя дочасне, а хто вбиває душу, той відбирає їй життя вічне.

Хто ж є той злочинець, який вбиває душу? Це – гріх згиршення словом, ділом, злим прикладом або намовою до гріха. Тож погляньмо на істоту згиршення, на погань цього гріха і на Божу кару за згиршення.

ЩО ЦЕ ЗГІРШЕННЯ?

Згиршення називаємо все те, що комусь може бути причиною до гріха. Це може бути лихе слово, вчинок, зла поведінка і приклад, зла преса або книжка. Сл. Б. митр. А. Шептицький так окреслює згиршення: «Згиршення не є нічим іншим, як шкода, заподіяна людській душі через злий приклад або грішне поступування. Тому можна сказати, що кожний гріх стається згиршенням, коли веде і інших до гріха, заохочує до гріха, в грісі помагає або лиш робить гріх легшим, приступнішим».

Згиршення – це те саме, що поставити на дорозі камінь на те, щоб хтось об нього спотикнувся. Згиршення може походити з трьох джерел: або від диявола, або від людей, або від нашої зіпсованої природи. Тому св. Апостол Петро перестерігає: «Будьте тверезі і чувайте! Противник ваш, диявол, ходить навколо вас, як лев ревучий, шукаючи, кого б пожерти» (I Пет. 5,8).

У нашому щоденному житті буває багато нагод до згиршення. Можемо ми когось згиршити, а може хтось нас згиршити. Згиршенням грішить батько в родині, коли перед дітьми часто кляне, вживає вульгарних слів, не молиться, кпить собі з релігії або пиячить.

В одній родині син уживав прокльонів і батько його остеріг, кажучи, що Бог це чує і його покарає. А на те син відповів: «Тату, Господь Бог і тебе бачив, як ти минулої п'ятниці прийшов додому п'яним». Подібно й мати грішить дітей, коли проклинає. В одній школі, де Сестри вчили малих дівчат, була одна дівчина, що завжди вживала прокльонів. Запитана, від кого навчилася клясти, з плачем сказала, що від своєї матері.

Згиршення дають іншим ті, що в неділю не йдуть до церкви, що рідко коли або й ніколи не сповідаються, що читають злі книжки, що дивляться на неморальні фільми або інших намовляють до гріха. Сьогодні багато дівчат і жінок дають іншим згиршення через свою нескромну прозору суконку, через обнаження себе згори і здоліни. Якщо вони роблять це свідомо, щоб на себе звернути увагу і дати комусь нагоду до спокус і гріха, то вони можуть тяжко згиршити. Згиршення дають усякі малярі своїми наскрізь нескромними рисунками чи малюнками. Згиршенням провиняються письменники, які залюбки у своїх повістях малюють любовні сцени, щоб у

НЕ УБИВАЙ! ВАРТІСТЬ – ЦІНА ЛЮДСЬКОГО ЖИТТЯ

П'ЯТА БОЖА ЗАПОВІДЬ

о. Юліан КАТРИЙ,
«Заповіді Божі»

Продовження, початок у попередньому числі «Мети»

читачів розбуджувати тілесні похоті. Ісус Христос ганить усяке згиршення, кажучи: «Горе світові від спокус. Воно і треба, щоб прийшли спокуси, однак горе тій людині, через яку спокуси приходять» (Мат. 18,7).

ЗГІРШЕННЯ – ВЕЛИКЕ ЗЛО І ГРІХ

Яким великим злом є згиршення, найкраще пізнати по його наслідках. Перше згиршення на землі збулося в раю. Змій-диявол спокусив до гріха Єву, а вона привела до гріха свого чоловіка Адама. Через упадок прародичів прийшов на світ гріх

парцер оповідає, як він у молодому віці втратив свою віру через згиршення з боку свого батька і батькового приятеля. Його батько був запросив гостей до себе і вони весело забавлялися. Під час гостини батько підніс чарку вина на здоров'я своїх гостей, кажучи: «Веселімся, доки ми всі разом, бо хто знає, чи на другому світі нам так буде весело». А тоді один з гостей ще додав: «Пиймо, бо хто знає, чи взагалі є якесь вічне життя». Вони не зважили, що молодий Франц почув їхні слова. Згодом він оповідав, що деморалізуючі слова його батька і гостя, наче грім, вдарили його душу і знищили його віру. «Це був, – каже він, – найбільш трагічний день мого життя». Він до кінця свого життя залишився невірним. «Один одинокий акт вистачає, – каже проповідник о. Лякордер, – щоб душі дитини завдати невиліковної рани».

БОГ КАРАЄ ЗА ГРІХИ ЗГІРШЕННЯ

Ісус Христос повчає: «Кажу бо вам: за кожне пuste слово, яке скажуть люди, – дадуть відповідь судного дня за нього» (Мат. 12,36). Якщо, отже, за кожне пuste слово чекає нас відповідальність перед Богом, то що сказати про малі й великі гріхи згиршення і кару, якою Бог карає винуватців, чи вже тут, чи на другому світі? Ісус Христос в особливий спосіб осуджує згиршення, дане малим дітям: «А хто спокусить одного з тих малих, – каже Він, – що вірують у мене, такому було б ліпше, якби млинове жорно повішено йому на шию і він був утоплений у глибині моря» (Мат. 18,6).

Читаємо у св. Письмі Старого Завіту, що цар Ахав був уподобав собі виноградник у сусідстві своєї палати, що його власником був Навот. Він хотів цей виноградник купити, та Навот ніяк не хотів продати спадщину своїх батьків. Тоді злобна жінка Ахава Єзавель, щоб

помогти чоловікові таки дістати той виноградник, вдумала диявольський план. Вона від імені чоловіка написала листи до старших і значних осіб, що жили з Навотом у тому місті, і його фальшиво обвинуватила, що він хулив Бога і царя. Судді їй повірили і Навота засудили й побили камінням на смерть. Тепер Ахав забрав виноградник Навота. Та Божа кара за злочин Єзавелі не дала на себе довго чекати. Вона заплатила за нього своїм життям. По упадку Ахава вороги царіці скинули її з палати через вікно, і вона, залита кров'ю, згинула на дорозі, її тіло викинено на поле на жир псам (I Цар. 21 і II Цар. 9).

Британський маляр Обрій Бірдслі помер на сухоті, маючи заледве 28 літ життя. Він любувався в тому, що малював безстидні рисунки і їх розповсюджував. Перед смертю дістав великі докори сумління за згиршення, що його він давав своїми огидними рисунками. В цій справі він написав до свого видавця і його просив: «Дуже прошу тебе знищити всі примірники «Лізістрата» і всі інші мої нескромні рисунки. Пишу з мого ложа смерті». На верху його листа був напис: «Христос – наш Господь і Суддя».

Біймося, отже, гріха згиршення. Рану легко завдати, але тяжко її вилікувати. Завжди будьмо обережні у своїх словах, ділах, поведінці, щоб ми своїм життям привели наших ближніх до Бога, а не руйнували їх і відводили від Нього.

(Продовження у наступному числі «Мети»)



Скеля Содомського хребта (Ізраїль), яку туристам демонструють, як дружину праведного Лота, що за Біблійним переданням перетворилася на соляний стовп.

первородний, що його страшні наслідки вже довгі тисячі літ несе на собі ціле людство і буде нести їх до кінця світу.

Невинний Йосиф, що його брати продали до Єгипту, опинився в домі двірського вельможі фараона Потіфара. І добре йому там було. Та сталося одного разу, що молода жінка Потіфара під впливом пристрасної любови до нього намовляла його до гріха з нею. А він відмовився, кажучи: «Як же ж мені вчинити таке велике зло і згиршити перед Богом?» За те вона помстилася на ньому і обвинуватила його перед своїм чоловіком, що він хотів її насилувати. І невинний Йосиф із-за її брехні попав до в'язниці. Та Господь Бог і там його не опустив.

Читаємо в книзі пророка Даниїла, що двох старих суддів з народу запалилися вогнем похоті до молодої гарної жінки Сузанни і постановили привести її до гріха з ними. Коли ж вона рішуче відмовилася від гріха, то вони загрозили їй судом за гріх з мужчиною, чого вони ніби були свідками, а що було очевидно неправдою. За те грозила їй кара смерті. А Сузанна на те їм сказала: «Скрутно мені звідусіль: бо як зроблю це – смерть мені, а як не зроблю – не втекти мені з ваших рук; але волю, не зробивши цього, потрапити у ваші руки, ніж согрішити перед Богом». Та Бог станув в обороні її невинності. Пророк Даниїл довів перед судом невинність Сузанни і злочин тих двох старців, що її заціпали. За законом Мойсея вони були покарані смертю, їхній гріх згиршення помстився на них самих.

Знаний австрійський поет Франц Гріль-

ЗАПОВІДЬ, ЯКУ МИ ПЕРЕСТАЛИ РОЗУМІТИ



«Пам'ятай день суботній, аби святити його» (Вих. 20,8). Ще сто років тому головною подією тижня для переважної більшості хрищеного людства було недільне богослужіння, – а охрищені в той час і були на світі більшістю. На землі і сьогодні залишилися місця, де зберігся такий стан: за шестиденним плином буднів настає особливий день, припиняються звичні труди, відкладаються турботи, всі святково вдягаються і поспішають на головну площу села, містечка чи кварталу, – туди, де знаходиться храм.



Найгарнішим, найурочистішим, найпричепуренішим місцем завжди і скрізь був храм, – і лише одиницям були доступні якісь інші красоти чи розваги – бали, театри і т.д. Сьогодні ж розваги нахлинули на нас лавиною: кіно, театри, телевізор, дискотеки. Є куди піти, є де «відтягнутися». Через це чимало з тих, хто вважає себе християнином, богослужінням нехтують. Бабусі ходили, аби «душу відвести»; а наша душа і без того відведена досить далеко.

Проте заповідь «зберігати суботу», тобто присвячувати один день у тижні Богові (у християн це неділя – в пам'ять про воскресіння Христа), Господь нам дав не для того, щоб ми трохи забавилися після шести днів праці. Адже сказано: не «відпочивай», «святкуй», «забавляйся», а – «святити»: «Пам'ятай день суботній, щоб святити його».

Але що означає оте слово «святити», тобто «освячувати», «робити святим»? І що означає саме слово «святість»?

У Біблії «святість» вперше згадується у книзі Вихід, і вживається це слово спершу по відношенню до землі: «Місце, на якому ти стоїш, є земля свята» (Вих. 3,5). Для пози-

тивної характеристики ранніх персонажів – Еноха та Ноя – Святе Письмо використовує інші слова: «І ходив Енох перед Богом» (Бут. 5,22; 24); «Ной був людиною праведною і непорочною в роді своєму» (Бут. 6,9). Як бачимо, ні Енох, ні Ной, ні патріархи – Авраам, Ісаак та Яків, – як і ніхто інший, – на сторінках книги Буття святим не названий.

Ми звикли розуміти під святістю насамперед моральні якості особи, і це правильно. Проте на сторінках Біблії святість вперше проявляється в зовсім іншій, несподіваній для нас якості: Бог, з'явившись Мойсею в палаючому кущі, говорить йому: «Не наближайся сюди! Скинь взуття з твоїх ніг: місце бо, що на ньому стоїш – земля свята» (Вих. 3,5). «Свята» означає тут «особлива», «не така, як інші», «окрема».

«Семітське слово «кадеш» (священний предмет, святість), яке походить від кореня, що означає, напевно, «відрізати», «відокремити», містить ідею відділення від світського. Священні предмети – це ті, яких не торкаються і до яких наближаються лише за певних умов ритуальної чистоти» («Словник Біблійної Богословії» під редакцією Ксав'є Леон-Дюфура, «Життя з Богом», Брюссель 1990, стор. 1007).

Бог Біблії проявляє Себе насамперед як окремого від створеного Ним світу. Звідси – і така нетерпимість до ідопоклонства, тобто обожнювання світових стихій і явищ. Біблія – це Одкровення. Бог бажає відкрити нам Себе, і тому починає з логічно першочергового: заявляє про Свою окремішність від світу. Тому і святість – це перш за все щось окреме, відокремлене від усього іншого. Цей мотив на сторінках Біблії прозвучить ще неодноразово, особливо чітко проявляючись по відношенню до суботи: «Пам'ятай день суботній, аби святити його».

Згадка про суботу та її святість зустрічається у Старому Завіті понад сім десятків разів. Святити день суботній – означає насамперед проводити його не так, як решту днів, пам'ятати, що він не належить звичайному плинові нашого життя, але власне Господеві.

Водночас не слід думати, ніби відокремленість – це і є вся святість, як



це вважали фарисеї, пихувато заховавшись за огорожею ритуальних приписів. Але не треба вважати і так, ніби високоморальної святості можна досягнути, повністю нехтуючи і заперечуючи будь-яку окремішність, будь-який ритуал. З окремішності святість лише починається, адже хіба хоч щось виникає без

початку?

Для Бога слід виділити в нашому житті особливе місце, особливий час, особливі думки і поступки. Ось перше правило для виконання тієї надзвичайної, яку Господь Бог поставив перед нами: «Будьте святі, тому що Я святий» (Лев. 11,45). Ось для чого встановлена «субота», або день Господній, а не просто для того, щоб дати людям привід порозважатися. Старозавітна субота була насамперед нагадуванням про Бога – Творця світу, який «спочив у день сьомий від усіх справ Своїх, які вершив» (Бут. 2,2).

Тут варто звернути увагу на такий курйозний факт: здавалося б, чого ж краще? – вимагається лише, аби не працювати! Але та наполегливість, з якою Святе Письмо нагадує про суботу, свідчить лише про те, що «трудоголіки» завелися на світі не сьогодні. В давнину, як і тепер, людям здавалося, що якщо лишень трохи недопрацювати, недокінчити, то далі не впоратися з нуждою, не встигнути до терміну, і в цьому – друга важлива причина, яка відвертає нас від виконання цієї заповіді.

У старому німецькому катехизмі я вчитав історію про одного бідного чоботаря, який, посилаючись на скруту, увесь час працював по неділях. Врешті-решт священник запропонував йому наступну угоду: перестань працювати по неділях бодай протягом одного місяця, а потім підрахуй свої збитки від цього, і я тобі їх відшкодную. Коли минув обумовлений термін, священник сам знайшов чоботаря і запитав: скільки я тобі повинен?

— Що Ви! – відповів чоботар. – За цей місяць я стільки заробив, що ми навіть змогли купити корову!

Чи повірите? – я застосував цей принцип у своєму житті, і він блискуче підтвердився. Попробуйте і ви!

Адже справа не лише в тому, аби повернути певного роду борг. Перебування з Богом, усамітнення з Богом від світу, від звичайного життя обов'язково наповнює душу радістю, і не випадково «субота» у християнському катехизмі перетворилась у «свято Господнє». Освячуючи день Господній, ми його святкуємо, і для християн це свято набуло справді особливого змісту. Кожної неділі ми збираємося в Божому храмі не просто для спогадів про Бога і навіть не

ОДИН З КОГОРТІ МАРКІЯНА



Іван Должанський (1809-1875)

Долали перешкоди до освіти й громадської організованості простих людей лише наполегливість і самопосвята сільських просвітителів-подвижників на кшталт отця Должанського. Не маючи власної сім'ї, він усього себе віддавав церкві і своїм парафіянам. Започаткував ту роботу, яку згодом розгорнули сільські осередки «Просвіти» – чив селян господарювати, захищати свої права і людську гідність, читав їм книжки і газети. Невдовзі самовіддана праця отця-пароха дала свої плоди. Йому повірили, його полюбили, за ним ішов сільський загаль. Отець Должанський став високим авторитетом, під духовним впливом якого почалися добрі зміни в селі і громаді. Головно за його стараннями парафіяльна школа стала державною початковою і селяни побудували для неї у 50-х рр. XIX ст. шкільний будинок з помешканням для вчителя. Вже у 60-70-х роках кілька вихованців цієї школи за порадою о. Должанського продовжили навчання у Львівській гімназії, духовній та вчительській семінаріях.

В усній традиції села збереглося передання про глибоку релігійність і християнську жертвність отця, його ревну турботу і піклування про парафіяльний храм. Завдяки йому дерев'яна корчинська церква, побудована в 1824 р., збагатилася мистецьки виконаним іконостасом, який і сьогодні є головною окрасою храму, що неодмінно привертає увагу і приносить естетичне задоволення кожному, хто його відвідує.

На жаль, точна дата встановлення іконостасу та ім'я його автора невідомі. Дуже вірогідно, що це – художник І.Беджицький, підпис якого і дата «1871» зазначені на виконаному з натурі олійними фарбами великому портреті отця Должанського, який зберігається в корчинській церкві. Почерк портрета й образів іконостасу має багато спільного, але з'ясувати це належним чином повинна фахова експертиза.

З іменем отця Должанського пов'язує місцева традиція і майстерно споруджену з дикого каменю капличку на пошану Божої Матері при в'їзді до села з північно-східного боку, яка, за переказом, мала оберігати від наближення в 1850-х рр. другої хвилі холери (першої зазнав Корчин у 1831 році). Уже в наш час на місці цієї пам'ятки побудована нова каплиця, а стара відбудована поблизу коштом місцевих жертводавців – батька і сина Малярчиних – зі збереженням основних зовнішніх рис попередньої.

При о. Должанському корчинська громада спорудила в полі при дорозі до Синевідська Вижнього пам'ятник на відзначення знаменної події – знесення панщини. Тоді ж була започаткована традиція щорічного походу громади на початку травня до цього місця з церковною процесією і відслуженням молебня, яка тривала до більшовицького «визволення». У 1991 р. цей знищений червоними окупантами пам'ятник було відновлено.

У Корчині з отцем-парохом проживав його старенький батько Михайло Должанський який, як засвідчує метричний запис, у 88-літньому віці 17 грудня 1860 р. помер тут і був похований.

(Продовження у наступних числах «Мети»)

Роман КИРЧІВ,
професор, доктор філологічних наук,
Заслужений діяч науки і техніки України.

о. Анрі МАРТЕН

ЗИМНА ВОДА В ЧАСИ ПІДПІЛЛЯ

Неподалік Львова лежить село Зимна Вода. До війни тут була курортна приміська зона: чудовий сосновий ліс, озеро. Та після війни відбулися різкі зміни: мешканців села та господарів відпочинкових вілл доля розкидала по світі, а село заповнили переселенці з Польщі.

Період переселення збігся з часом переслідування духовенства, розгону монастирів і «наведення порядку» на Західній Україні. До села переїжджали монахи, вигнані з різних монастирів. Шукаючи пристановища, вони селились одна біля одної, творили маленькі монаші спільноти. Інколи вдавалося приписатися до них і вигнаним з парафій греко-католицьким священикам: розташування села (невелика відстань від Львова та вигідні шляхи сполучення) давали їм змогу виїжджати на обслуговування підпільних парафій. У селі творилися невеликі підпільні осередки, в помешканнях багатьох вірних були кімнатки-каплички, до яких за домовленістю, але без точної вказівки на час – з огляду на конспірацію – приходили священики і проводили Богослужіння. У таких капличках збиралися вірні, відмовляли вервечки та інші молитви. Вони переписували ці молитви з зошита в зошит. Кожного року продавалися відфотографовані церковні календарі, поширювалися образки. Такі речі передавалися під суворим контролем. За їх розповсюдження карали штрафом, а могли й ув'язнити. Правила конспірації були жорсткими.

Зимну Воду КДБ називало «уніатським розсадником». За помешканнями монахинь вели тихий нагляд «прикріплені» сусіди та професійні «сексоти». Та родинні зв'язки переселенців допомагали уникати арештів. Частиною доносів вдавалося також «прикрити» завдяки секретарці сільської ради Анні Ковалевич. Вона також попереджала про небезпеку – скажімо, про візит сільського міліціонера або про те, що готується обшук. Завдяки їй прописали в Зимній воді мою маму – дружину священика, а батька прописати так і не вдалося. Жив він, як громадянин Всесвіту – без прописки.

Перед постом у будинках монахинь або мирян вірні збиралися на реколекції. Приходили вночі, хтось завжди залишався на варті. Все це нагадувало розгортання детективного сюжету.

Так тривало до 60-х років. Потім у Зимній воді розпочалося будівництво. Право на забудову отримували люди з різних сіл, вони привозили свої традиції та звичаї. На жаль, це не стало фактором, який об'єднував би людей. Зимна Вода помалу перетворилась у вулик, втратила властиву їй патріархальність, люди замкнулися у своїх шестисоткових наділах. У селищі залишалось єдине місце, відкрите і для «нових», і для «старих» – цвинтар. Перейтися ним – неначе потрапити в минуле.

Серед хрестів вирізняються монаші. Червоні хрести – три підраї і один трохи збоку – це могили отців: Івана Юськіва, Євгена Котика, далі – єпископа Петра Козака, трохи праворуч – брата Степановича. А ген, біля паркана – могила брата Авксентія Кінашука. Це – особливі могили, адже кожним прізвиськом – людина, яка поклала своє життя за право Церкви на існування. Кожним порухом свого тіла, своєї думки вони стверджували, що Церква існує.

На цвинтарі є дуже багато священичих могил. Це були люди з різним характером, темпераментом, врешті, долями, але всіх їх єднала безмежна любов до Бога, відданість рідній Церкві. Неможливо порівняти долі о. Іларіона Ортинського та о.

Василя Трищецького, о. Степана Коломийця та о. Василя Гроша, о. Павла Павліша та о. Іллі Тервенця. До їхніх могил приходять колишні парафіяни, родина, зупиняються ті, що бачать на пам'ятнику біля прізвиська букву «о.» – отець. Отоді постає в пам'яті кожен з них, як живий.

Чи можна забути о. Мар'яна Гірняка – підпільно рукоположеного священика? Невеликий на зріст, худорлявий, він вирізнявся особливою безстрашністю. Їздив на відправи в села Мостиського, Городоцького і Яворівського районів, хоча не раз його переслідували. У 1983 році його таки ввіймали і в Городоцькому ізоляторі добряче над ним позушчалися. Невдовзі він помер.

Ще й зараз згадують у Зимній воді про той похорон. Зокрема, пам'ятає про це і монахиня Винницька, яка дала інтерв'ю Інституту історії Церкви. За її словами, під час похорону навколо хати і всередині стояли міліціонери – чекали, чи не з'явиться греко-католицький священик. Знали, що хоронити священика повинен хтось із духовних осіб. Серед присутніх був також голова сільської Ради.

Свого брата у священстві вирішив провести в останню путь підпільно хіротонізований єпископ Петро Козак, який також мешкав у Зимній воді. Свого часу він навчав о. Мар'яна в підпільній семінарії, готував до священства. Звичайно, владика знав про засідку, але все ж прийшов до хати покійного, відслужив Святу Літургію і Чин єрейського похорону. Були присутні лише найближчі родичі та сестри-монахині. Запамяталась проповідь владика, в якій він наказував пам'ятати заповіт о. Гірняка: бути вірними своїй переслідуваній Церкві.

Закінчивши Службу Божу, владика вийшов. Ніхто з «гебістів» не звернув уваги на літнього, дуже блідого чоловіка. Син отця Мар'яна пішов відпровадити його, та повернувся з півдороги. «Твоє місце – біля батька, – сказав владика, – а я й сам дійду». Та не дійшов: за кілька годин селом пролетіла звістка, що отець (ніхто не знав, що він єпископ) несподівано помер недалеко від дому.

Владика Петра Козака поховали наступного дня. На похорон приїхали греко-католицькі священики і владика Филімон Курчаба, але відкрито відправляти не могли. Чин похорону відслужили вдома, а на цвинтарі жалобні пісні співали миряни. Міліція заарештувала о. Адама Гусара, який насмілювався одягнути епітрахиль, а також монаха Іларіона.

Часом сестри-василіанки приходять на цвинтар, щоб відвідати могили своїх співсестер-монахинь, помолитися на могилах священиків. Зважаючи на немолодий вік, вони вже не можуть доглядати як слід за цими могилами. Крім того, на багатьох могилах немає навіть написів. «Часи тоді були такі, – каже старенька сестра Соломія Чичула, – що не було грошей навіть на хрест».

Віднедавня могилами духовних осіб заопікувалися семінаристи. Одного року, наприклад, перед Великодніми святами вони впорядкували могили сестер. Це є проявом вдячності теперішнього покоління тим, хто вже відійшов.

Ірина КОЛОМІЄЦЬ

На фото: На відміну від своїх батьків, сучасні зимноводівці мають змогу відкрито молитися ось у такому величавому храмі.

с. Зимна Вода, храм свв. ап. Петра і Павла.

Вітаємо Ювілярів! У травні святкують ювілеї:

10-річчя священства – о. Богдан Гнатів (07.05)
10-річчя священства – о. Володимир Гоцанюк (07.05)

55-річчя уродин – о. Михайло Проньків (25.05)
50-річчя уродин – о. Михайло Будник (05.05)
45-річчя уродин – о. Петро Рак (25.05)
35-річчя уродин – о. Ігор Демків (10.05)
35-річчя уродин – о. Руслан Котлінський (12.05)



Львів, пл. св. Юра, 5, у подвір'ї архикафедрального храму св. Юра.
тел. моб. 0936689090; 0677490000

СЕРТИФІКАТНА ПРОГРАМА З БІОЕТИКИ «НА СЛУЖБІ ОХОРОНИ ЖИТТЯ» НА БАЗІ ФІЛОСОФСЬКО-БОГОСЛОВСЬКОГО ФАКУЛЬТЕТУ УКРАЇНСЬКОГО КАТОЛИЦЬКОГО УНІВЕРСИТЕТУ

Мета програми:

Гуманізація медицини на основі християнських цінностей та персоналістичної моделі біоетики
Виховання пошани до цінності та гідності людського життя від зачаття до природної смерті

Цілі програми:

Поглиблення знань з християнської моралі, біоетики та душпастирства охорони здоров'я через викладання тематичних курсів
Підготовка компетентних фахівців у галузі біоетики для праці в біоетичних комітетах України
Вишкіл фахівців у сфері паліативної опіки, які працюватимуть у хосписах та інших лікувальних закладах
Спеціалізована душпастирська освіта для праці в лікувальних установах (вишкіл душпастирів в галузі охорони здоров'я, капеланів та волонтерів)

**Детальна інформація про участь у Програмі:
Для кого:**

Лікарів;
Медичних сестер;
Провізорів;
Клінічних провізорів;
Біологів;
Душпастирів;
Працівників паліативних відділень;
Юристів;
Медичних капеланів;
Волонтерів;
Зацікавлених осіб

Форма навчання: вечірня

Викладачі: спеціалісти з України та Європи

Коли: понеділок, вівторок та середа, 18:00-21:00

Де: приміщення Філософсько-богословського факультету Українського Католицького Університету (м. Львів, вул. Хуторівка, 35а)

Початок навчання: 11 жовтня 2010 року

Документи, необхідні для участі в Програмі:

Заява встановленого зразка;
Копія паспорта та ідентифікаційного коду;
2 фотографії;
Документ про освіту;
Мотиваційний лист

Терміни подання документів: з 1 вересня по 27 вересня 2010 року (м. Львів, вул. Хуторівка, 35а, каб. 105)

Детальніша інформація на сайті УКУ: www.ucu.edu.ua / навчання на Філософсько-богословському факультеті

Оплата за навчання: 1650 грн.

Тривалість навчання:

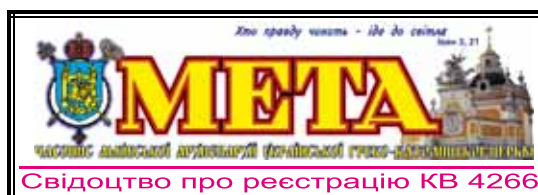
Перший семестр: 11 жовтня — 15 грудня 2010 року;

Другий семестр: 1 лютого — 13 квітня 2011 року

Контакти: Філософсько-богословський факультет Українського Католицького Університету
м. Львів 79070, вул. Хуторівка, 35а;
тел./факс: (380-32) 240-99-56 (каб. №105)
Поштова скринька: bioetyka@ukr.net

Відповіді на міні-кросворд «Великодній» («Мета» число 4/63, квітень, 2010).

Ліва сторона: 1. Паства. 2. Вівтар. 3. Святіці. 4. Четвер. 5. Клобук. 6. Гаївка.
Права сторона: 7. Тропар. 8. Авраам. 9. Деїсус. 10. Елохим. 11. Ієрарх. 12. Печера.



Над випуском працювали:
головний редактор:
о. Іван ГАЛІМУРКА,
літературний редактор **Святослав СМУК,**
більдредатор і технічний редактор:
Вячеслав ЧИЖЕВСЬКИЙ.

Відгуки та пропозиції надсилати на адресу:
площа св. Юра, 5, м. Львів,
Україна, 79000,
тел. (0322) 79-86-93;
тел. (032) 233-40-73;
e-mail: meta.ugcc@gmail.com
meta_ugcc@ukr.net

Редакція залишає за собою право скорочувати і редагувати матеріали. **За достовірність фактів відповідає автор.**
При передруку посилання на газету «МЕТА» обов'язкове.
Матеріали не рецензуються і не повертаються.
Редакція може не поділяти думку автора.
Друк: друкарня ДП МО України «Армія України»
Тираж: 6000
Замовл.